

κ. Γ. Γουρ. Τσιουζανών
Διευθυντήρον Μ. Ημερησίου
31 - Γενναίου

Με την καταστροφή της δεσ-
δειας εφέτος είδε μέση στρεμμα-
τική απόδοση ο κάμπος της Χαλ-
κιδικής 60 οκάδες. Τά ξεθόλα καλ-
λιεργείας είναι 85 οκάδες.
'Ως τόσο οι αγρότες μας επλή-
ρωσαν τὰ δανεικά τους στην ΑΤΕ
κατά 65% χωρίς εκβιασμούς.

Τό Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΜΑΡΙΚΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΡΜΟΥ 15 ΤΗΛ. 51-86
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1960
ΕΤΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 14
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Μεσ' τις τεράστιες συλλογικές ομάδες του καιρού μας, δέρνεται και συνθλίβεται ο αγρότης μας, ενώ ξεοδεύει φανερά και σπάταλα δυνάμεις υπεράνθρωπες για να σταθῆ.
Βαρυκομιάει κι' έννευρίζεται ο αγρότης, σάν βλέπει να του φεύγει ἡ ζωὴ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια, πού τόσο σίγουρη τὴν εἶχε, σάν ἐσφιγγε τὴν τσάπα του, ἢ τὸ τσεκούρι καὶ τὸ χτυποῦσε μ' ὄση δύναμη κι' ἂν εἶχε. Καὶ βλαστημάει καὶ σκούζει καὶ λιανίζεται, σάν βλέπει κει στὸ τέλος τῆς δουλειᾶς νὰ μηδενίζεται ἡ παραγωγή του καὶ νὰ του λείπει τὸ ψωμί.
'Υστερα γίνεται ζητιάνος καὶ φτωχός. Φτωχός καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ στομάχι. Μοιρολογαίει καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν προσέξουν καὶ ἀπορεῖ γιὰ τὴν ἀργοπορία.
'Ὡς τόσο ἡ προσοχὴ δὲν ἔρχεται ποτέ, κι' ἂν ἔρθη, εἶναι γιὰ ζητιάνο προσοχή, κι' ὄχι γιὰ ἄνθρωπον, πού δίνει αἷμα στὴ θέση ὅλων τῶν ἄλλων.
Κι' ὄλη αὐτὴ ἡ λαχτάρα ὕψωνεται σὲ τραγωδία τρομερὴ μὲ μόνη ἀφορμὴ τὸν ἴδιο τὸν αγρότη. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ αγρότης μαυρίζει καὶ πικραίνει τὴ ζωὴ του, γιὰ τὴν δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ἰδῆ κατὰματα τὴν ἐποχὴ του. Τὴν ἐποχὴ πού τρέχει μὲ ρυθμὸν μελετημένης γρηγοράδας. Καὶ τρέχει ὀργανωμένη σὲ τεράστιες ὁμάδες ἀνθρώπινου ὕλικου, πούναι δεμένες μὲ τὴ νέα πίστι τὸ καιροῦ μας, τὴν πίστι στὴν ὁμαδικὴ ἐνέργεια.
Πάει μπροστὰ ἡ μηχανὴ, καὶ πίσω τρέχουνε μὲ γόνιμον παλμὸ τὰ συνδικάτα καὶ οἱ κλαδικές ὁμάδες τῆς σύγχρονης συλλογικῆς ζωῆς. Καὶ μένει ἔξω ἀπὸ τὸ στίβο ἔξωρος καὶ ἀποκομμένος ὁ αγρότης μὲ τὴν πρωτόγονη ἀτομικὴ του λύσα.
'Ὁ λόγος πού βουλιάζει κι' ἀφανίζεται κάθε προσπάθεια ἀγροτική γιὰ προκοπὴ, εἶναι αὐτός. Εἶναι ἡ τέλεια ἀνυπαρξία τῆς ἐνωτικῆς ἰδέας, τοῦ πνεύματος τοῦ συνεταιρισμοῦ. Δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ γίνῃ πίστι τὸν ἀγρότη, ὁ συνεταιρισμὸς στὴν καθαρὴ κι' ἀληθινὴ του σημασία.
Βέβαια συνεταιρισμοὶ ὑπάρχουν. Κι' ὑπάρχουν ἀφθονοί, πού θάλεγε κανεῖς, πὼς τίποτε δὲν μένει ἀνοργάνωτο στὴν ἐποχὴ μας.
'Ὡς τόσο οἱ Γεωργικοὶ μας Συνεταιρισμοὶ εἶναι πιστωτικοὶ καὶ μόνο, ὅπως λένε ἀκριβῶς καὶ τὰ χαρτιά τους. Ἐχουνε δηλαδὴ μοναδικὸν δεσμὸ καὶ ἀντικείμενο οἱ συνεταιροὶ τὴν ἐπιτοχὴ συναλλαγῆς τους μὲ τὴν Τράπεζα. Κι' αὐτὸ τὸ λένε ἰδέα συνεταιριστικῆς. Τὸ πὶδ ἄσημαντο σημεῖο δηλαδὴ συλλογικῆς ἐνέργειας, αὐτὸ μόνο τοὺς δένει στὶς νερόβραστες ὁμάδες τους. 'Ἴσως νὰ μὴν εἶναι κι' ἴδιοι, γιὰ τὸ χάλι τους αὐτὸ, ὑπόλογοι. Τοὺς λείπει ἡ «ἐκ τῶν ἄνω» διαφώτιση στὸ νόημα τοῦ συνεταιρισμοῦ. Γιὰ τὴν πιστεύουνε κι' αὐτοὶ οἱ «ἐκ τῶν ἄνω» πὼς θάναί, γιὰ ζημιά τους ὀργανωμένη ἡ ἀγρο-

τία. Σκέψη φτωχὴ καὶ πρόχειρη καὶ γιὰ τοὺς δύο. Δὲν εἶναι γιὰ ζημιά κανενὸς ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια, σάν βγαίνει ἀπὰ πίστι κι' ὄχι ἀπὸ ἀπιστία. Εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀληθινὴ ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια, καὶ δὲν τὴν πετυχαίνουμε μὲ πρόχειρες κινήσεις φυσικὰ καὶ μ' ἕνα καταστατικὸ κι' αὐτὸ ἀπὸ ἀντιγραφή. Εἶν' εὐλογία τοῦ ἀνθρώπου ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια φτάνει νὰ λείψουν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο οἱ λύσεις καὶ οἱ ἐξυπνάδες οἱ ἀτομικές. Φτάνει νὰ βγαίῃ ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια ἀπὸ τὴν διαμαντένια πίστι στὴν ἀξιοσύνη καὶ στὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου. Φτάνει νὰ βγαίῃ ἀπὸ ἀνάγκη ἐσωτερικὴ γιὰ ἐξω-τερικὴ συνεργασία τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τὸ ὄπλο τὸ πυρινικὸ τῆς ἐποχῆς μας ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια καὶ τοῦτο πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸ νοιώσουνε οἱ γεωργοὶ μας, ἀλλιῶς κάθε τους αἴριο θὰ εἶναι τρισευρότερο.
Θάχουνε λύσει δλόκληρο τὸ πρόβλημά τους οἱ αγρότες μας τὴ στιγμὴ, πού θὰ ἔξη γίνῃ αἷμα καὶ συνειδησὴ τους ἡ ἔννοια τοῦ συνεταιρισμοῦ. Τοῦ συνεταιρισμοῦ, πού ὅπως εἶπαμε, δὲν ἔχει μοναδικὸν σκοπὸ τὴν πίστωση, παρὰ ἔχει ἀντικείμενο καὶ ἀπόλυτον σκοπὸ τὴν τέλεια ὀργάνωση τοῦ προϊόντος. Παραγωγή σὲ ἔνταση ἐξαντλητικὴ καὶ διάθεση ὠδηγημένη στὶς ἀκατέβρατες τιμές, πού ἔχει ὁ τελευταῖος σταθμὸς στὴν κατανάλωση.
Αὐτὸν τὸν ἄγιο σκοπὸ ἔχει καὶ μόνο ὁ συνεταιρισμὸς. Τὰ ἄλλα εἶναι ἄσκοπες κινήσεις καὶ ὀρθούως χωρὶς καμμιὰ ἀπολαβὴ. Ὁ συνεταιρισμὸς, ἡ ὀργανωμένη ἐργασία καθαρὴ ἀπὸ τὶς ἀτομικές ἰδιοτροπίες, φτάνει σ' ἕναν βαθμὸ τὴν τέλεια εὐδαιμονία, γιὰ τὴν ἐνῶ βοηθάει τὸ ἄτομο νὰ ἀναπτύξῃ ὄλη τὴν ἀξιοσύνη καὶ τὴν ὄρεθὴ του γιὰ δουλειά, βοηθάει μαζὺ καὶ τὸν σκοπὸ τῆς πολιτείας, πού δὲν εἶν' ἄλλος, ἢ δὲν πρέπει νάναί ἄλλος ἀπ' τὴν εὐδαιμονία καὶ τὴν προκοπὴ, στὴν τέλεια ἔκφρασή της, ὅλων τῶν ἀτόμων.
Ὁ ἀναπτυχθῆ ἡ ἀξιοσύνη τοῦ ἀτόμου μέσα στὴν ὁμαδικὴ ἐνέργεια, γιὰ τὴν ἐκεί θὰ νοιώσῃ ὁ ἄνθρωπος, πὼς εἶναι δύναμη τεράστια καὶ γόνιμη μὲ τὴν ἀπλὴ καὶ πρακτικὴ ἐξακρίβωση πὼς πολλαπλασιάζεται ἡ δύναμή του μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ δύναμη τοῦ διπλω-τος του. Ὅτῃ ἰδῆ μὲ ἀπορία μέσα στὴν ὁμαδικὴ ἐνέργεια, ὁ ἄνθρωπος, πὼς ἔχει δύναμη σὲ ἀπόδοση παράξενη μ' ἄλλους μαζὺ, σάν δεῖ κι' ἐξακριβώσει τὸ ἀπλὸ καὶ θετικὸ παράδειγμα τοῦτο: "Ἐνα ἄτομο σηκώνει βάρους μόνο του 50 οκάδες. Δέκα ἄτομα μαζὺ μ' ἐνέργεια συγχρονισμένη σηκώνουν βάρους 600 οκάδες. Σήκωσε δηλαδὴ τὸ ἄτομο μέσ' τὴν ὁμάδα 60 οκάδες. Ἐτοῦτο μόνο εἶναι ἀρκετὸ νὰ δείξῃ πὼς θάναί ἡ ἀπόδοση ζωῆς ὀργανωμένης μὲ τὰ ἑκατομμύρια ἄτομα, πού εἶναι οἱ αγρότες στὴν Ἑλλάδα.
Θάχη βοήθεια ἀφάνταστη κι' ἡ πολιτεία ὅμως μὲ τὴν καλὴ ὀργάνωση τῆς ἀγροτικῆς σὲ ὀργανισμοὺς μὲ πίστι στὴν ὁμαδικὴ

ἐνέργεια. Γιὰ τὴν τεράστια αὐτὴ Συνομοσπονδία, ἄς τὴν ποῦμε, τῶν ἀγροτῶν μας, θὰ εἶναι τέλεια κατατοπισμένη στὰ δεδομένα τῆς παραγωγῆς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν πολιτεία στὴν γενικότερη φροντίδα γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ συνόλου. Ὅτῃ τὴν γλυτώνει ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ μέρος τῶν ἀτελειῶτων ἐδικῶν τοῦ χαρτοβασίλειου καὶ θὰ τὴν ὀδηγῇ μ' εὐθεῖα γραμμὴ στὸ καθαρὸ ἀντικείμενό της.
Γιὰ τοῦτο λέμε πὼς εἶναι διπλῆ ἡ ἐπιτυχία, ὀργανωμένης ἀγροτικῆς. Κι' ἀκόμα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε χωρὶς φόβο, πὼς ὁ μοναδικὸς καὶ βέβαιος τρόπος, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ τόπος μας ἀπὸ τὸ χάος εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ πίστι τοῦ ἀγροτῆ στὴν συνεταιριστικὴ ἰδέα. Μονάχα οἱ αγρότες θὰ μπορούσαν νὰ ὕψωσουν τὴν Ἑλλάδα σὲ οἰκονομικὸν ὀργανισμὸ ἀξιοσέβαστον σ' ὅλες τὶς ἀγορές τοῦ κόσμου. Μόνοι τους καὶ χωρὶς βοήθεια κανενός. Σὲ κάθε δύσκολη στιγμὴ ἐσώσαν τὴν Ἑλλάδα οἱ αγρότες. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν σώσουνε καὶ τώρα.
'Ὁ τρόπος εἶναι ἕνας, νὰ κάνουμε συνειδησὴ καὶ αἷμα τὴν πίστι στὴν ὁμαδικὴ ἐνέργεια. Νὰ στερεώσουνε τὸν συνεταιρισμὸ μὲ τοὺς ἀκατάλυτους βράχους τῆς πίστης στὸν ἀληθινὸ σκοπὸ του.
Τότε, σάν γίνον ἡ ψυχὴ οἱ αγρότες θάναί ἀναγκασμένη ἡ Πολιτεία νὰ στηρίξῃ τὸ κράτος τῆς σ' αὐτοὺς τοὺς γνήσιους "Ἑλληνας καὶ ὄχι τοὺς ὄχρους καὶ παθιασμένους μανδρινούς, πού σχεδιάζου-νε προγράμματα καὶ ἀποφάσεις χωρὶς ποτὲ νὰ δοῦν οὔτε ἀγρότη οὔτε γῆς. Ἀνθρώποι πού κρατιοῦνται στὴ ζωὴ μὲ ραδικόζουμο καὶ χαμομήλι, πὼς θὰ μπορούσαν νὰ κρατήσουν τὴ ζωὴ τὴν ἴδια καὶ νὰ τὴν κατευθύνουν στὸ σκοπὸ της. Μὲ τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνι δὲν παίρνει ἐπάνω της ἡ ζωὴ. Θέλει ψυχὴ καὶ αἷμα κατακόκκινο, κι' αὐτὰ τὰ δύο ὑπάρχουν καθαρά καὶ ἀφθονα μόνάχα στὸ ἀγροτικὸ κορμί.
Γιὰ τὸ λοιπὸν νὰ ἀφανίζον τὴ ζωὴ τους οἱ αγρότες καὶ τὴ ζωὴ μαζὺ καὶ τῆς Ἑλλάδας μὲ τοὺς ἀνόητους ἐγωισμοὺς καὶ τὰ πολιτικά τερτίπια πάμφθηνης πολιτικῆς. Ὁχι ἐσύ, παρὰ ἐγώ! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπαίνουνε χειρότερα στὸ βουρκο, καὶ δὲν θὰ πά-ρουνε ποτὲ ἀναπνοή. "Ἄς ρίξουν μιά ματιὰ οἱ γεωργοὶ μας στὶς ὀργανώσεις τῆς ἐργατικῆς. Ἐκεῖ θὰ δοῦνε καθαρά τί πετυχαίνει ἡ ὁμαδικὴ ἐνέργεια. Οἱ ἀστικές ὁμάδες, πούναι στερεὰ ὀργανωμένες ἔχουνε λύσει ἕνα μέρος ἀπ' τ' ὄλο πρόβλημα τῆς ἐποχῆς. "Ἄν μπῆ πάνω σ' αὐτές τὶς ὀργανώσεις καὶ τὸ βάρος τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καλὰ ὀργανωμένης, θάχει λυθῆ δλόκληρο τὸ πρόβλημα μ' ἕναν βαθμὸ, πού νὰ γενῆ ἡ λύση του χυμὸς ζωῆς ἀπόλυτα Ἑλληνικῆς. Οὔτε στιγμὴ λοιπὸν δὲν μένει. Εἶναι ἀνάγκη ποθερὴ ν' ἀρπάξουνε τὴν ἐποχὴ στὰ χέρια τους οἱ αγρότες καὶ νὰ τῆς δώσουν σύγχρονο ρυθμὸ γιὰ σωτηρία καὶ δικὴ τους καὶ τῆς Ἑλλάδας γενικά.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Τοῦ κ. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ, Γυμνασιάρχου Γερμανικοῦ Γυμνασίου

Τὸ "Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω εἶναι σήμερον μοναδικὸ μέσο στὸ χῶρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπῆρξαν βεβαίως στὴν ἱστορία τοῦ μοναχικοῦ βίου. Στὴν ἔρημο τῆς Θηβαΐδος στὴν Αἴγυπτο π.χ., στὴ Σουρία καὶ στὴν Παλαιστίνη, εἶχαν σχηματισθῆ κατὰ τὸν 5. καὶ 6. μ.Χ. αἰῶνα μεγάλα συγκροτήματα κελλιῶν ἐρημιτῶν. Τοιοῦτου εἶδους συγκροτήματα κελλιῶν ἐρημιτῶν, ὁ καθὲς τῶν ὁποίων φροντίζε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, ἐλέγοντο Λαῦραι. Ἡ θύελλα τῶν ἀραβικῶν κατακτήσεων τοῦ 7. αἰῶνος διασκόρπισε καὶ κατέστρεψε ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ τέτοιες Λαῦρες στὴν Αἴγυπτο, στὴ Σουρία καὶ στὴν Παλαιστίνη, οἱ δὲ ἐρημίται τους μετὰ τὴν ὀριστικὴ ἀπόσπασση τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν κατέφυ-

χιστο, σὲ γενικὲς γραμμὲς, τὴν ἱστορία τοῦ θαυμαστοῦ Ἅγιου Ὄρους ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς, ἕως τὴν ἄλωση τοῦ 1453, ὡς τὸ τέλος δηλαδὴ τῆς βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, λέγοντας ἐλάχιστα γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ἅγιου Ὄρους ἐπὶ Τουρκοκρατίας.
'Απὸ τὶς τρεῖς γλώσσες Ἑσθᾶς, οἱ ὁποῖες βγαίνουν σάν δάκτυλα ἀπὸ τὴν παλάμη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου, ἡ πὶδ ἀνατολικὴ ἠνομάζεται χερσονήσος τοῦ Ἄθω, Ἄκτῆ ἢ χερσονήσος τοῦ Ἅγιου Ὄρους. Στὴν

ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία Ἄθως λεγόταν ἕνας Θεῶς Γίγας, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς Ποσειδῶν κατεπλάτωσε κάτω ἀπὸ τὸ ὄμωνυμο ὄρος. Τὸ ὄνομα λοιπὸν εἶναι ἀρχαιότατο καὶ ἴλιαν πιθανῶς προελληνικὸ. Οἱ Ἑλληνας ὀνόμασαν τὴν χερσονήσον Ἄκτῆ, βορακῶδη δηλαδὴ παραλία, ὅπου ἔξασπὸν τὰ κύματα, καὶ σὲ ὄλη τὴν ἀρχαιότητα ἡ χερσονήσος εἶχε καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ. Χερσονήσος τοῦ Ἅγιου Ὄρους ὀνομάσθηκε, ὅπως (Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

1960: ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

Τοῦ κ. Ι. ΚΩΝΣΤΑ, Ἀττ)ρχου ἐ.ἀ. τῆως Βουλευτοῦ

'Αρχίζει ὁ καινοῦργιος χρόνος, ἀ-ἐξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῆ κανεῖς μὲ τὸ πλῆρον φλέγον ζήτημα τῆς Ἑλλη-νητικῆς υπαίθρου καὶ συνεπῶς καὶ τῆς υπαίθρου τῆς Χαλκιδικῆς, τὴν ἀσφάλειαν γήρατος.
Τὸ ζήτημά μας εἰς προηγούμενον ἄρθρον τὸ ἐθίξε τὸ «Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς» μὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπο ὥστε μόνον ἂν εἶχε κανεῖς τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸ διεπεξέλη μετὰ με-

γάλης προσοχῆς εἰς τὸ τέλος θὰ ἡ-δύνατο ν' ἀντιληφθῆ τὸ τί ζητοῦσε.
Ζητοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὰ ὀπερωκε-ἀνεια καὶ τὰ πολυτελῆ κότερα πού ἐπέτυχον πράγματι αἱ ἄλλαι τάξεις ἕνα μονόξυλο διὰ τὸν Ἑλληνα ἀ-γοστῆν, τὸν Ἑλληνα ἐπαρχιωτῆ 300 δραχμῶν σύνταξιν γήρατος.
Ἐῖμεθα ἐπιφυλλατικοὶ εἰς δύο ση-μεῖα τοῦ ἄρθρου τοῦ φίλου κ. Κυ-παρίσσης.

1) Ὅτι τὸ μονόξυλο δὲν θὰ πρό-πει νὰ εἶναι 300 δραχμῶν, ἀλλὰ 500 δραχμ. ὅταν ὁ γέρον εἶναι εἰς ἡ 700 ὅταν εἶναι ἀνδρόγοννον ἢ ἴσον μὲ τὸ κατώτερον ὄριον τοῦ Ι.Κ.Α.
2) Τὸ ζήτημα εἶναι ἐξ ἐκείνων πού πρέπει νὰ τεθῆ χωρὶς περιστρο-φᾶς, ἀλλὰ καθαρά κατὰ τὸ νέον ἔ-τος ἀπὸ τὴν υπαίθρου ἀπὸ τὸν τύπον αὐτῆς καὶ ὅλους τοὺς ἀφομοίους πα-ράγοντάς της, ἐν εἶδει συναγεραμῶ διότι ἔχει ὀφθαλμοὺς καὶ ὄχι ὡς ἱε-σία. Θέλομεν ἀσφάλειαν γήρατος τῆς υπαίθρου ἢ διὰ νὰ γινώμεθα πε-ρισσότερον ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὸν λαὸν «σύνταξιν διὰ τὰ γερατειά» αὐτὴν τὴν γλώσσαν ἐννοεῖ ὁ μέσος κάτοικος τῆς υπαίθρου.
Πρὸ 15ετίας, ὅταν μαχητικοὶ ἡ-

Ἡ ἐπιφυλλίδα μας Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ

Τοῦ κ. ΜΟΥΧΤΑΡΗ

Τὸ Ταχυδρομεῖο τῆς ἔδοξας τοῦ

ῥεῖχε στὴν ἀκαταστασία αὐτὴ πού

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Του κ' Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ, Γυμνασιάρχου Γερμανικού Γυμνασίου

Τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ είναι σήμερα μοναδικό μέσα στὸ χώρο τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπὶ ἄνω βεβαίως στὴν ἱστορία τοῦ μοναχικοῦ καὶ ἄλλα μεγάλα κέντρα μοναχικοῦ βίου. Στὴν ἐρημὸν τῆς Θηβαΐδος στὴν Αἴγυπτο π.χ., στὴ Συρία καὶ στὴν Παλαιστίνη, εἶχαν σχηματισθῆ κατά τὸν 5. καὶ 6. μ.Χ. αἰῶνα μεγάλα συγκροτήματα κελιῶν ἐρημιτῶν. Τιοοῦτου εἶδους συγκροτήματα κελιῶν ἐρημιτῶν, ὁ καθένας τῶν ὁποίων φρόντιζε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, ἐλέγοντο Λαῦραι. Ἡ θύελλα τῶν ἀραβικῶν κατακτήσεων τοῦ 7. αἰῶνος διασκόρπισε καὶ κατέστρεψε ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ τέτοιες Λαῦρες στὴν Αἴγυπτο, στὴ Συρία καὶ στὴν Παλαιστίνη, οἱ δὲ ἐρημιτὰι τὸν μετὰ τὴν ὀριστική ἀποσπασή τους ἐπαρχίαν αὐτῶν κατέφυγαν στὴ Μ. Ἀσία καὶ στὶς εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. Τόσο δὲ πολυπληθεῖς ἔγιναν οὖν τῷ χρόνῳ οἱ μοναχικοὶ ἐκεῖ ἐγκαταστάσεις, ὥστε στὰ χρόνια τῶν Ἰσαύρων αυτοκρατορῶν ὁ Ὀλυμπος τῆς Βιθυνίας ὀνομαζόταν Ἅγιον Ὄρος, πολὺ πρὶν νὰ ὀνομασθῆ ἔτσι ὁ Ἅθως. Τὸ πρῶτο λοιπὸν Ἅγιον Ὄρος στὸν κόσμο τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς ὑπήρξε ὁ Ὀλυμπος τῆς Βιθυνίας. Ἄλλα καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ κέντρο μοναχικοῦ καταστράφηκε, ὅταν δολοφονηθῆ ἡ Μ. Ἀσία ἔπεισε στὰ χέρια τῶν Τούρκων, τῶν Σελτζούκων πρῶτα καὶ τῶν Μωαμεθανῶν ἔπειτα.

Εἶναι δὲ πράγματι μοναδικὴ σήμερον Πολιτεία τοῦ Ἁθῶ, ἡ ὁποία ἐπιζῆ ἀναλλοίωτη ἐπὶ χίλια σχεδὸν χρόνια τώρα καὶ διατηρεῖ μέσα σὲ ἕναν κόσμο τελείως διαφορετικὸν βυζαντινὴν ἀτμόσφαιρα βίου καὶ θρησκευτικότητος. Ἀκόμα πῶς μοναδικὸ καὶ ἐκπληκτικὸ εἶναι τὸ φαινόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐνώκει ἐκεῖ σὲ μιὰ κοινότητα βίου ἀνθρώπων ἀπὸ διάφορες ἐθνότητες, μετὰ διαφορετικὰς νοοτροπίας. Ἐπὶ πλεόν δὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος προσέφερε καὶ προσφέρει ἀκόμη σήμερον μεγίστης σημασίας ἐθνικὴ ὑπηρεσία, διασώζοντας καὶ διατηρώντας ἐπὶ αἰῶνας τώρα μέσα ἀπὸ ποικίλους καὶ φοβεροὺς ἐθνικοὺς καταστροφικοὺς πνευματικούς καὶ καλλιτεχνικούς θησαυρούς ἀνυπολόγιστον ἀξίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ, τὰ τόσο θαυμαστά, βραβεύονται τόσο κοντὰ μᾶς, ἀλλὰ καὶ τόσο λίγο ἀπασχολοῦν μέσα στὶς φροντίδες τοῦ καθημερινοῦ βίου τὴν σκέψιν καὶ τοῦ μορφωμένου ἀκόμα ἀνθρώπου, ὥστε δὴ μισογίνεται γιὰ τὰ πνευματικά Ἰδρύματα τὸ καθῆκον, νὰ ὄψιν θυμίζον ἐδικαιρίας τυχούσης τὴν ἔξοχον κληρονομία κατέχει τὸ Ἐθνος στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ καὶ πόσο λίγο τὴν θυμῆται καὶ τὴν βοηθᾷ.

Γιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ τὸ καθῆκον αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν τιμητικὴ παράκληση τῶν ὀργανιστῶν τῆς σειράς αὐτῆς τῶν διαλέξεων περὶ Ἅγιον Ὄρος, τοῦ Ἰδρυματος δηλαδὴ Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου (I.M.X.A.) τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, θὰ προσπαθῆσῃ σήμερον νὰ σκιαγραφήσῃ τοιά-

χιστο, σὲ γενικὰς γραμμὰς, τὴν ἱστορία τοῦ θαυμαστοῦ Ἅγιον Ὄρους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς, ἕως τὴν ἄλωση τοῦ 1453, ὡς τὸ τέλος δηλαδὴ τῆς βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, λέγοντας ἐλάχιστα γιὰ τὴν τύχην τοῦ Ἅγιον Ὄρους ἐπὶ Τουρκοκρατίας.

Ἀπὸ τὶς τρεῖς γλώσσας Ἑβραῖς, οἱ ὁποῖες βγαίνουν σὴν δάκτυλα ἀπὸ τὴν παλάμη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου, ἢ πῶς ἀνατολικῆς νομάζεται χερσονήσος τοῦ Ἁθῶ, Ἄκτῆ ἢ χερσονήσος τοῦ Ἅγιον Ὄρους. Στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ μυθολογία Ἁθῶς λεγόταν ἕνας Θεὸς Γίγας, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς Ποσειδῶν κατεπλάκωσε κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα ὄρους. Τὸ ὄνομα λοιπὸν εἶναι ἀρχαϊότερον καὶ λίαν πιθανῶς προελληνικόν. Οἱ Ἕλληνας ὀνόμασαν τὴν χερσονήσον Ἄκτῆ, βραχώδη δηλαδὴ παραλία, ὅπου ξεσοποῦν τὰ κύματα, καὶ σὲ ἄλλην ἀρχαϊότητα ἢ χερσονήσος εἶχε καὶ τὸ ὄνομα αὐτό. Χερσονήσος τοῦ Ἅγιον Ὄρους ὀνομάσθηκε, ὅπως (Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Τὸ Ταχυδρομεῖο τῆς ἔδρας τοῦ Νομοῦ ἦταν ἀνάστατο. Διανομῆς, ἀνώτερο προσωπικὸ, καθαρίστρια, ὅλοι τοὺς βρισκόνταν σὲ συναγεμῶν προσπαθόντας νὰ βάλουν τάξιν καὶ νὰ παρουσιάσουν κάτι τὸ ξεχωριστὸ ἐντυπωσιακὸ στὴν Προϊσταμένη πὺν περιμέναν ἀπόψε. Τὸ γεγονός ἦταν μοναδικὸ καὶ πρωτόγνωστο γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου, γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ταχυδρομικῆς Ἑπιμελείας.

Τὰ διαχειριστικὰ βιβλία ἦταν καλοβαλμένα καὶ περιποιημένα, λέξις ἦταν τοῦ κοντινοῦ, ἢ ὅτι εἶχαν μὸλις βγῆ ἀπὸ τὸ βιβλιοδετήριον. Ἀκόμα καὶ τὰ τσουβάλια τ' ἄχαρα καὶ τὰ ἀποκρουστικά εἶχαν καλοβλεπτεῖ καὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ μετὰ τὴν σειρά πὺν πῆραν στὴν ἀποθήκην τὴν δυσάρεστη ἐντύπωση πὺν προκαλοῦν τὰ τόσο περιφρονημένα ἀλλὰ καὶ τόσο ἀπαράτητα ἀντικείμενα.

Γραφεῖα, αἰθούσες, ἀποθήκες, ὅλα μύριζαν πάστρα καὶ νοικοκυριό. Τὸ προσωπικὸ ἦταν ὅλο ἔτοιμο καὶ περιμένο. Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο τῆς γραμμῆς φθάνει, ὁ κόσμος φορτῶνται τὰ παγιάκια του καὶ φεύγει γιὰ τὸ γιὰ τὸ σπιτικό του. Μία ξανθὴ κοπέλα ὡς 24 χρονῶν κατεβαίνει μ' ἕνα σοβαροφάνες ὕφους ἀνθρώπου πὺν ξέρεε τὴ θέσιν του καὶ ἔχει μιὰ σοβαρὴ ἀποστολὴ σ' αὐτὸν τὸν τόπο.

Ἦταν ἡ Προϊσταμένη.

Προχωρεῖ χαριετίζει ἕνα — ἕνα τὸ προσωπικὸ πὺν μένει μετὰ τὸ σπῆμα ἀνοιχτὸ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄγγελον καὶ παίρνει τὴ θέσιν τῆς στὸ γραφεῖο πὺν τὴν περιμένει μετὰ ἀσυνήθιστη πολυτέλεια καὶ μιὰ ἀντιδέση μεγαλόπρεπῃ.

Ἡ περιέργεια τοῦ προσωπικοῦ κορυφῶται καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ ἡ περιέργεια τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων τῶν Ἑπιμετεῶν πὺν οὖν ἐμαθάν τὸ μεγάλο γεγονός ἤλθαν νὰ μάθουν, νὰ περιεργασθοῦν, νὰ κοιτασομυλοψύουν.

Κάθε μάτι ἔγινε καὶ ἕνας φακὸς πὺν θὰ συλλάβῃ τὴν κάθε κίνηση καὶ κάθε αὐτὸ ἕνα μέσο ἡχητικὸ πὺν θὰ μεταφέρει τὶς εἰδήσεις καὶ στοὺς ἄλλους πὺν περιμέναν νέα.

Τὰ καλοσωφίσματα ἐπαιρναν καὶ ἐδιναν καὶ ὅλοι τοὺς ἔβλεπαν στὸ πρόσωπὸ τῆς τὴν γυναῖκα πὺν τὴν ἔγδιναν καὶ κατέρωγαν μετὰ βλέμ-

μα τους σὰν νὰ μὴν εἶδαν ξανὰ γυναῖκα στὰ μάτια τους.

Ἡ Προϊσταμένη τάχιστα χαμέναι καὶ ἔφευγε ἀπὸ σύγχυση σὲ σύγχυση γιὰτὶ δὲν εἶχε καταλάβει τὴν πονηράδα πὺν στὰ μάτια τους φαίνονταν μόνον οὖν μιὰ περιέργεια.

Ἡ σαστιμάρα καὶ ἡ στεναχώρια τῆς μεγάλωνε γιὰτὶ ὅταν προτοβγαλιτὴ πὺν ἦταν ἔχανε κάθε ἐπαφὴ στὴ σκέψιν τῆς καὶ ἐνοιώθε ἕνα μεγάλο κενὸ πὺν τὸ μεγάλωναν τὰ χωράτὰ καὶ τὰ κοπιμένα πὺν λεγάν. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ διανομῆς μερακατεῦτηκαν καὶ σκοτώθηκαν νὰ ἐξυτηρηθῶσιν τὸ «ξανθὸ κόμματι» ὅπως συνήθιζαν στὴ γλώσσα τους.

Τελείωσαν τὰ καλοσωφίσματα καὶ ἡ δουλειὰ μπῆκε στὸν κανονικὸν τοῦ ρυθμοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη νόκλας μέρα. Σὲ κάθε κάλεσμα τῆς Προϊσταμένης ὅλο τὸ προσωπικὸ τσακίζονταν νὰ τὴν ἐξυτηρηθῆ. Ἡ προθυμία τῶν ἦταν πρωτόγνωστη καὶ ἀποτελοῦσε ἕνα φαινόμενο ἐπίσης πρωτόγνωστο. Ἐδῆ καὶ πόθος τους ἔτρεμαν ὅλοι τους νὰ παραμείνουν γιὰ συνεργασία περισσότερο κοντὰ κοντὰ στὸν ξανθὸ ἄγγελον. Κάθε μέρα πὺν περνοῦσε κανεὶς δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἐάν πρῶτα ἡ Προϊσταμένη δὲν ἀποχωροῦσε. Τὸ πρῶτον ἔκανε ἐντύπωση καὶ σχολίασθηκε ποικιλότροπα, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἐξωτερηκεῖται αὐτὸ πὺν σκεπτόταν λέξις καὶ φοβόταν νὰ πῆ τὴ σκέψιν του.

Ἡ κάθε μέρα πὺν περνοῦσε παρουσιαίκα μιὰ γυναῖκα τόσο ἐλκυστική, ἀλλὰ καὶ τόσο γοητευτική. Ὁνειρα κρυφά, κρυφὲς χαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχίες γέμισαν τὴν ἀναστατωμένη ψυχὴ τους. Ὁ καθένας κτύταζε νὰ φανῆ περισσότερο ἐξυτηρητικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ τολμηροὶ τεροὶ ἔρχονταν καὶ καμιά κούβεντα καὶ ἄφωνα ὑπονοούμενα κάμνοντας τὴν κοπέλλα νὰ κοκινίσῃ. Οὐδέποτε τὸ γραφεῖο λειτουργοῦσε μετὰ τόσο προθύμῳ προσωπικῷ καὶ οἱ δουλειὲς τοῦ γραφείου πῆγαναι ολόγυρι.

Τὰ βράδια σκοποῦσαν ὁ καθένας νὰ συνοδεύσῃ τὴν Προϊσταμένη καὶ ὅταν αὐτὴ ἔκαμε πὺν ἔδειχνε προθυμῆσαι τότε ὅλοι σούφρωναν τὰ

φρόδια τους καὶ τοὺς ἔβλεπε μετὰ χοντροποτιὰ καὶ ἀγένεια νὰ φεύγουν χωρὶς νὰ ἐκπληρώσουν ντὰς στοιχειῶδεις ὑποχρεώσεις τους.

Τὸ καλοκαίρι πὺν ἐρχόταν ἄλλαξε τὰ πράγματα καὶ ἡ ἄνοιξη τοῦ γραφείου χειροτέρευσε. Ὁ ἕνας ἀλλήλοκτυποῦσε τὸν ἄλλον μὰ σὰν τύχη νὰ ἐρχόταν κόκκορας ἀπὸ ἄλλο κοτέτσι, καὶ δὲν ἦσαν λίγοι αὐτοὶ, τότε τὸ προσωπικὸ θέρεινε καὶ ἐφθάνε σὲ ἀδεξιότητες καὶ χοντροκοπιές. Κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ θίξῃ ἕνα λουλοῦδι πὺν μεγάλωνε στὸν κῆτόν Ταχυδρομίου καὶ φανερόνως ὄλη τὴ γοητεία του καὶ ὁμορφιά.

Τὸ προσωπικὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ γκρινιάζῃ χωρὶς λόγο καὶ πρὶν φίλοι εἶχαν γίνει ἐχθροὶ, γιὰτὶ ἡ Προϊσταμένη φαίνεται πὺν εἶχε ρῖξει τὴν εὐνοιαίκα τῆς.

Μιὰ φουρτούνα καὶ μιὰ ἀναταραχὴ μεγάλως διαρκῶς πὺν κανεὶς δὲν ἔξερε πότε θὰ ξεσοποῦσε καὶ πὺν θὰ ξεσοποῦσε.

Ἡ γκρίνια ἡ συκοφαντία, ἡ ἀθάδεα καὶ ἡ παραμέληση τῆς δουλειᾶς εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνει καὶ νὰ δίνει στὸ γραφεῖο πὺν εἶχε ἀρχίσει νὰ παρῶλη.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ παραπονηταί γιὰ τὴν ἀγενὴ καὶ ἀπροθυμῆ συμπεριφορὰ τοῦ προσωπικοῦ ἐνῶ οἱ ἀνωμαλίες κάθε μέρα μεγάλωναν. Τὰ παράτονα ἔφταναν καὶ στὴν Προϊσταμένη. Στὴν ἀρχὴ ἀρχισε μετὰ συμβουλὲς πὺν ἔπειναν τόπο.

Τὸ φρονεῖο ὅμως ἦταν ἀπόρητο. Τὰ βλήματα πὺν ἔφεταν γύρω του τὸ κλονίζαν, ἀλλὰ δὲν τὸ γκρέμιζαν. Λὲς καὶ οἱ ἄγῶνες αὐτοὶ πὺν γινόταν τὸ μεγάλωναν. Ἡ κατάστασις χειροτέρευσε καὶ σὲ λίγο ἡ ἐξάρθρωσις καὶ ἡ διάλυσις πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ μόνιμα στὴν χρεωκοπημένη διοίκησι.

Τὰ πράγματα δὲν ἄργησαν νὰ φτάνουν καὶ παρακάτω καὶ σὲ λίγο δὲν ἄργησε νὰ κινήθῃ καὶ ὁ Ἐπιμετετῆς πὺν ἐρχόταν νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀνωμαλία τοῦ Γραφείου.

Ἄναρχοις ἐξετάσεις, ἔλεγχοι τῶν διαχειρίσεων τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ καὶ ἀκαταστασία στὶς διαχειρίσεις. Ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικότερον εἶναι πὺν ἡ ἴδια ἡ Προϊσταμένη ἵπε

1960: ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

Του κ. Ι. ΚΩΝΣΤΑ, Ἀττ)ρχου ἐ.ἀ. τῶς Βουλευτοῦ

Ἀρχίζει ὁ καινούργιος χρόνος, ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῆ κανεὶς μετὰ τὸ πλεόν φλέγον ζήτημα τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου καὶ συνεπὸς καὶ τῆς ὑπαίθρου τῆς Χαλκιδικῆς, τὴν ἀσφάλειαν γήρατος.

Τὸ ζήτημα μᾶς εἰς προηγούμενον ἄρθρον τὸ ἔθιξε τὸ «Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς» μὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε μόνον ἂν εἶχε κανεὶς τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸ διεπεξέλιθῃ μετὰ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸ τέλος θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῆ τὸ τί ζητοῦσε. Ζητοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὰ ὑπερωκεάνεια καὶ τὰ πολυτελῆ κότερα πὺν ἐπέτυχον πράγματι αἱ ἄλλαι τάξεις ἕνα μονόξυλο διὰ τὸν Ἕλληνα ἀγροῦτην, τὸν Ἕλληνα ἐπαρχιώτη 300 δραχμᾶς σύνταξιν γήρατος. Ἐμμεθα ἐπιφυλλακτικὸν εἰς δύο σημεία τοῦ ἄρθρου τοῦ φίλου κ. Κυπαρίσιου.

1) Ὅτι τὸ μονόξυλο δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι 300 δραχμῶν, ἀλλὰ 500 δραχ. ὅταν ὁ γέρων εἶναι εἰς ἡ 700 ὅταν εἶναι ἀνδρόγυνον ἢ ἴσον μετὰ κατώτερον ὄριον τοῦ I.K.A.

2) Τὸ ζήτημα εἶναι ἐξ ἐκείνων πὺν πρέπει νὰ τεθῆ χωρὶς περιστροφᾶς, ἀλλὰ καθαρὰ κατὰ τὸ νέον ἔτος ἀπὸ τὴν ὑπαίθρου ἀπὸ τὸν τόπον αὐτῆς καὶ ὅλους τοὺς ἀρμοδίους παραγοντῆς τῆς, ἐν εἶδει συναγεμῶν διότι ἔχει ὄψμασαι καὶ ὅχι ὡς ἰκεσία. Θέλομεν ἀσφάλειαν γήρατος τῆς ὑπαίθρου ἢ διὰ νὰ γινώμεθα περισσότερο ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὸν λαόν «σύνταξιν διὰ τὰ γερᾶτα» αὐτῆν τὴν γλώσσαν ἐννοεῖ ὁ μέσος κάτοικος τῆς ὑπαίθρου.

Πρὸ 15ετίας, ὅταν μαχητικοὶ ἡγήτορες τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, ὑπὸ τὸ δημοκρατικὸν καθεστὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὺν τὸσον ἐσυκοφαντήθη, ἔθεσαν μετὰ δόξης μεταξὺ τῶν ἄλλων παροχῶν, πρὸς τοὺς ἐργάτας τῶν πόλεων καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀσφαλείας γήρατος, τὴν σύνταξιν τῶν γηρατειῶν, πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πὺν ἦσαν σκεπτικοὶ ὡς πρὸς τὸν τρῶπον ἐξευρέσεως τῶν πόρων διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου. Εἰς πολλὰν τὰ χεῖρα ἤρατο τὸ ἐρώτημα μὰ ἀπὸ πὺν θὰ εὐρεθοῦν τόσα χρήματα;

Καὶ ὅμως τὰ χρήματα ἐξευρέθησαν. Οἱ ἐργάται ἔχουν σήμερον σύνταξιν γήρατος, παρὰ τὰς ὑπερβολὰς πὺν πολλοί, ἀπὸ κρατικὴν ἀτασθαλίαν, ἐπιπέθον εἰς σύνταξιν ἀπὸ 40 ἐτῶν (παράδειγμα οἱ τροχιοδρομικοὶ Θεσσαλονίκης).

Ὁ Ὄργανισμὸς τοῦ I.K.A. καὶ τὰ κλαδικὰ Ταμεῖα τῶν ἐργαζομένων καταβάλλον ἀνελλιπῶς τὰς σύνταξεις των εἰς τοὺς ἡσφαλιμένους.

Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ ὅπως καὶ τὰ τῶν κρατικῶν συντάξεων καὶ ταμείων εἶναι χρήματα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ὅχι ὅπως τινὲς θέλουν νὰ πείσουν τοὺς ἀφέλεις ὅτι εἶναι χρηματὰ τους.

Ἴσως αἱ συντάξεις τοῦ I.K.A. πὺν δίδονται εἰς τοὺς ἐργάτας σήμερον νὰ μὴ εἶναι εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν ὕψος, εἶναι ὅμως κάτι σοβαρὸν ἐν σχέσει μετὰ τὸν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ διατελοῦντα γέροντα ἐπαρχιώτην.

Οἱ ἡσφαλισμένοι γέροντες ἐργάται, ἔχουν τὸν ἐπιδοσίαν των καὶ μποροῦν ν' ἀγοράσουν τὸ πτωχικὸν τῶν ἐνδυσμα καὶ τὴν πτωχικὴν των ὑπόδησιν. Δὲν γίνονται ὅμως τὸ ἴδιον μετὰ τὸν ἐπαρχιώτην τὸν γεωργὸν γέροντα.

Ὁ γεωργὸς ἀπὸ ἀναγκασθῆ νὰ διανεμῇ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰ τέκνα του, μένει χωρὶς περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἂν τυχῶν κρατήσῃ ἕνα ἀνευ ἀξίας μέρος αὐτῆς, βεβασημένος μετὰ τὸν κάματον τῆς σκληρᾶς του ἐργασίας, ὅταν περάσῃ τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας του δὲν δύναται νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, δὲν δύναται νὰ τὸ ἐκμεταλλεύθῃ.

Τὰ τέκνα του ἀσχολοῦμενα μετὰ τὰς (Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Ἡ ἐπιφυλλίδα μᾶς
Ἡ προΐσταμένη
Του κ. ΜΟΥΧΤΑΡΗ

Ἡ ἐπιφυλλίδα μᾶς
Ἡ προΐσταμένη
Του κ. ΜΟΥΧΤΑΡΗ

Ζούσε ένα άντρογόνο μιά φορά και δεν παρνούσε μέρα, που να μην έχη κι' έναν κανγα. Λίγο τεμπέλης και άχμιάκης ο άντρας, λίγο στροιμένη και τσουκνίδα η γυναίκα τρανιάζανε τὸ σπίτι κάθε μέρα ἀπ' τὸν κανγα. Μιά μέρα όμως παράγι-νε τὸ πράμα και παίρνει ἀπόφαση ὁ άντρας να πάρη τὰ μάτια του να φύγῃ. Παίρνει φομὶ στὸν τουρβά, κα-

τεβαίνει τὴ σκάλα και πάει και κάθεται πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι σὲ μιά μουριά. Κάποτε ἀκούη τὴ γυναίκα τὸν να μαλώνη τὰ παιδιὰ και να βλαστημάη. Δὲ βάσταξε, πόνεσε, ἡ ψυχὴ του και βάζει μιά φωνὴ ἀπ' ἐκεῖ δίπλα πὸς καθόταν «Ξενητεμένος». «Γὰ μὴ ντὰ μαλὸν'ς τὰ πιδιὰ μαρὴ βρωμὰ! Γιὰ τ' αὐτὰ τὰ πιδιὰ μὴ τρώη' τὰ ξιένα ἰμένα τώρα».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΜΑΣ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ἀθήναι τῆ 23 Νοεμβρίου 1959
Πρὸς
Τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ»
Ἐφομὶ 15
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ
Κατόπιν σχετικῶ δημοσιευμάτων Ἐξας κλπ. ἔχομεν τὴν τιμὴν να πέμψομεν συνημμένους ἀντίγραφον ἐγγράφου μας πρὸς τὸ Ἄρχηγεῖον Χωροφυλακῆς.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀδειούχων ἡθοποιῶν ἢ μὴ ἀδειούχων, συγκεντρῶνουν ὠρισμένον ἀριθμὸν ἐκ διαφόρων δῆθεν ἡθοποιῶν, πόρρω ἀπεχόντων τῆς θεατρικῆς Τέχνης και τοῦ κοινωνικοῦ ἡθους, μὴ κεκτημένων ἀδείας ἐπαγγέλματος τοῦ ἡθοποιοῦ, ἐκ τῆς μόνης ἀρμοδίας Ἀρχῆς τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀδείας Ἀσκήσεως Ἐπαγγέλματος τοῦ ἡθοποιοῦ, και περιουσια προχείρους και ἀντιθεατρικὰς παραστάσεις, αἰτινες ἀποβαίνουν τὸσον εἰς βάρος τῆς Τέχνης, ὅσον και σπουδαιότερον, ἐπὶ ζημία τῆς ἠθικῆς τῶν πολιτῶν.

Ἐπιεικῆ, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐπισημίων κοινωνικῶν προσφορῶν τῶν ἐν λόγῳ δῆθεν καλλιτεχνῶν, παραβαίνουν οἱ τοὶ και ρητὰς διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Νόμου, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐν τῇ εὐερεσκείᾳ σας, ἐνεργήσῃτε τὰ δέοντα, εἰ δυνατόν τὸ ταχύτερον, ἵνα αἱ κατά τόπους ὑφ' Ἰμάς ὑπηρεσίαι, ἕως και τὰ ἀκροτάτου ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ τῆς χώρας, ἐλέγχωσι μετὰ τῆς δεοῦσης ἀσθητικότητος τὰς ὀνομαστικὰς καταστάσεις και τοὺς ἀντιστοίχους ἀριθμοὺς ἀδειῶν τῶν ἡθοποιῶν, τῶν περιοδεούντων καλλιτεχνῶν συγκεροτημάτων, και ἀπαγορεύοι συμφώνως τῷ Νόμῳ, να ἐμφανίζωνται ἀπὸ Σκηνῆς εἰς τὰ μέλη αὐτῶν τὰ ὅποια δὲν κέχτηνται τῆς νομίμου ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος τοῦ ἡθοποιοῦ, ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς, τῆς «ΕΠΙΤΡΟ-

Πῆς Ἀδείας Ἀσκήσεως Ἐπαγγέλματος τοῦ ἡθοποιοῦ», ἥτις ἐφοδιάζει τοὺς νομίμως ἀδειούχους με ἐιδικὰς ταυτότητας, ὡς τὰ συνημμένα δελτάρια, ἅτινα εἰ δυνατόν θέσητε ὑφ' ὄψιν τῶν ὑφ' Ἰμάς ὀργάνων ἐν φωτοτυπία, διὰ τὸν ἀκριβοῦς ἐλέγχον. Πάν ἔτερον τυχὸν σημείωμα εἰς χεῖρας καλλιτεχνου, βάσει τοῦ ὁποῦ σου μετέρχεται οὗτος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιοῦ, εἶναι ἄκνον και παραπλανητικόν. Μετὰ τῆς δεοῦσης τιμῆς Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον
Ἄρχητος
Β. ΜΕΣΟΛΟΠΠΙΤΗΣ
Ἄρχηγὸς Γραμματεῖς
Λ. ΚΑΛΑΕΡΓΗΣ

Ἀθήναι τῆ 23 Νοεμβρίου 1959
Πρὸς
Τὸ Ἄρχηγεῖον Χωροφυλακῆς
ΕΝΤΑΤΘΑ
Ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων «τὰ περιοδεύοντα θέατρα» εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ» ὡς τὸ συνημμένον ἐντυπον.
ἔχομεν τὴν τιμὴν να θέσομεν ὑφ' ὄψιν Ἰμῶν τὰ ἀκόλουθα:

Καὶ ἐνα σταθερὸ μέσον ἐνισχύσεως εἶναι ἡ ἐξασφάλις οικονομικῆς ἀνθηρότητας τοῦ σχολείου μας διὰ τοῦ προαναφεροθέντος ἔργου, ποὺ θὰ δινηθῆ να συμβάλῃ ἀποδοτικότερα εἰς τὴν καλλιτέραν ψυχοσωματικὴν ἀνάπτυξιν τῆν ἠθικὴν και ὑλικὴν ἐνίσχυσιν τῆς νέας γενιάς.
Μὲ τὴν πίστη ὅτι πρόθυμα θὰ ἀνταποκριθῆτε εἰς τὴν φωνὴν τοῦ τόπου σας και ἰδιαίτερος τοῦ σχολείου σας σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως τὸ χρηματικὸν πλῆθος ποὺ θὰ ἀποστείλατε να ἀποσταλῇ πρὸς τὴν Σχολικὴν Ἐφορείαν Βραστῶν, ἡ ὁποία και θὰ ἀναλάβῃ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν, βάρει ἀποδείξεως εἰσπράξεως, ἀντίγραφα τῶν ὁποῶν θὰ ἀποστείλῃ και ὑμῖν θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας.
Ἐμπρὸς ὅλοι γι ἀνὰ καλλιτερεῦσομε τὴν ζωὴν τῆς νέας γενιάς τοῦ χωριοῦ μας.
Μὲ πατριωτικὴ Ἀγάπη
Ἄ
Διευθυντῆς τοῦ Σχολείου
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΘΩΜΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Εἰδικὸς Ἀναισθησιολόγος
Μισούλη 18 Τηλέφ. 81-374
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΦΙΝΗΣ
Ἰατρός
Χειρουργός
Ἄγιο - Ρίνο - Λαρυγγολόγος
Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο Θεσ/νίκης
Πρύγκ. Νικολάου 31
(Παραπλευρῶς Πυροσβεστικῶ)
Ἀριθ. τηλ. 73-963

τοῦ, τοῦ περιοδικῶν τοῦτοῦ ἐργαταλειπομένου τύχην του, δὲν ἔχει προφανῶς φιλοδοξίαν ὑπηρετῆσαι πραγματικὰ συμφέροντα ἐπαρχιακῆς δημοσιογραφίας.
Ὡς Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Ἐπαρχιακῶν Περιοδικῶν ἐφημερίδων, ἐκπροσωποῦσης 280 ἐφημερίδας και ὡς δημοσιογράφος ἀσκῶν τὸ ἐπάγγελμα ἐπὶ σειρᾶν ἐλοκλήρων ἐτῶν, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην και τὸ καθῆκον να παρατηρήσω ὅτι διὰ τοῦ Νομοσχεδίου τοῦτοῦ 1) Εἰσάγεται ἡ ἀδικὸς ἀρχὴ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων εἰς ἡμερησίας και περιοδικὰς 2) Ἀγνοεῖται ἡ τεραστία συμβολὴ τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου τὸσον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν και πρόοδον τῆς ἐπαρχίας ὅσον και εἰς τὴν ἀνάσχεσιν διαβρωτικῶν ἰδεῶν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους 3) Δημιουργεῖται — ὡς μὴ ὄφειλε — τάξις πατρικίων και τάξις παρῶν δημοσιογράφων και ἐφημερίδων.
Δὲν γνωρίζω βεβαίως διατὶ ὁ συντάκτης τοῦ Νομοσχεδίου δὲν ἠθέλησε να συμβουλευθῆ εἰδήμονας ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀριότητος αὐτοῦ, πρὸς ὅμως ὅτι ἡ ὑμετέρα εὐθιχρία δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν δημοσιογραφίαν πραγμάτων εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν δημοσιογραφίαν, ἀλλὰ

Βουλευτῆς Λαρίσης
Πρόεδρος Πανελληνίου Ἐνώσεως Ἐπαρχιακῶν Περιοδικῶν Ἐφημερίδων
Ἀθήναι, τῆ 4) 12) 1959
ΠΡΟΣ
Τὸν ἀξιότιμον κ' Ἀριστ. Δημητράτον
Ἰπλουρῶν Ἐργασίας
ΕΝΤΑΤΘΑ
Εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμ. 586 και 587 τῶν 9 και 16) 11 ἐ.ἐ. φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παντοπωλῶν δημοσιεύονται καταγγελία στρεφόμενα κατά τοῦ Συμβουλίου τοῦ ΤΕΒΕ κ. Παπαδημητροπούλου, φέρεται δὲ κατ' αὐτὰς οὐ ἀνοητέρον, ὅτι προέβη εἰς τὸν διορισμὸν παρὰ τῷ Τ.Ε. Β.Ε. ὡς ὑπαλλήλων τριῶν ἀνεμῶν του.
Τὸ θέμα εἶναι κατ' ἔξοχὴν φύσεως ἠθικῆς, και δέον ν' ἀντιμετωπιθῆ ὡς προσήκει, διότι αἱ χαρακτηριστικὰ ἐνέργεια οἰοῦντο ὄργανον τῆς διοικήσεως βλάπτουν ἐπικινδύνως τὸ ἠθικὸν φρόνημα τοῦ Λαοῦ.
Παρακαλῶ ὁθεν θερμῶς, ὅπως ἐν διαφεροθῆτε περὶ τῶν καταγελομένων, εἰ δυνατόν δὲ μοι γνωρίσητε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σας.
Μετὰ τιμῆς
ΘΟΔ. ΔΟΤΚΑΣ
ΒΟΤΑΕΤΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΧΑΒΡΙΑΣ
Ἄφου τελειώσῃ τὸ γεφύρι τῆς Ὀσμύλιας, ἔχομεν κι' ἕνα ἄλλο ἐπίσης ἀπαράτητο σὲ ἕνα δύσκολο και φοβερὸ ἐπικινδύνο σημεῖο. Πρέπει να γίνῃ χωρὶς ἄλλο ἕνα γεφύρι ἐκεῖ στὴ Σμίξη, ποὺ περνάει ὁ δρόμος τῶν Βραστῶν — Ἀγίου Δημητρίου. Κίνηση ὁ δρόμος ἔχει ἀκατάπαντη, γιατί ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρτηρία ἔρχονται εἰς τὴν πρωτεύουσά μας ὅλοι οἱ Ταξιδιωτὲς ἀπ' τὸ Μεταγγίτσι, τὴν Πλανά, τὸν Ἄη — Δημήτρην, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ Γομάτι και τὴν Παναγιά γιατί κερδίζουν δρόμο ἕνα σωρὸ.
Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἀνεβάσει εἰς τὴν τραγωδία τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ γε-

φυριοῦ, δὲν εἶναι οἱ ταξιδιωτὲς, εἶναι τὰ κατοικίδια παιδιὰ, ποὺ πάνε στὸ Σχολεῖο τῆς Πλανάς. Εἶναι ἡ ἀπόσταση γιὰ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς πιστοὺς ἀπέραντη ὅμως σὺν κατεβάσῃ τοῦ ποτάμι, τότε εἶναι ἀναγκασμένοι οἱ μικροὶ αὐτοὶ να μεταμορφωθοῦν σὲ ἀροσβάτες γιὰ νὰ πετιοῦνται ἀπὸ πλατάνι, σὲ πλατάνι και νὰ πηδοῦν με ὁμῶν τὸν κίνδυνον θανάτου στὴν ἀπέναντι ὄχθη.
Θύματα ἔχομεν συχνά. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ὀδηγούτους τοὺς ἀθῶους, πρέπει να γίνῃ τὸ γεφύρι ἐκεῖ στὴ Σμίξη δίχως ἄλλο. Δὲν θὰ στοιχίσῃ τόσο ὅσο τὸ ἄλλο.

ΛΥΡΙΟ ΟΛΑ ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...

Σύγχρονο μυθιστόρημα τῆς Βιεννέζας ΣΕΛΙΝΚΟ

συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου
Ἡ Τώνη πέφτει στὰ γόνατα, πιέζοντας τὸ πρόσωπό της πάνω στὸ μαξιλάρι, πάνω στὸ τσαλακωμένο μαξιλάρι ποὺ εἶναι ἀκόμη ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν Φρέντυ. Ὅσο, δαγκῶνει, τρελλὰ αὐτὸ τὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ μὴ φωνῆ πολλὰ δυνατὰ. Καὶ ξαφνικὰ, ἔχει τὴν προαίτηση πῶςδὲ θὰ τῆς τὸν ξαναφέρουνε πίσω. Τὸ νοσοκομεῖο, ὡ θὰ 'ναί κατὰ φριχτὸ. Ὅταν πάνε κανένα στὸ νοσοκομεῖο, σημαίνει πῶς εἶναι πολὺ ἀρρωστος. Τῆς πῆραν τὸν Φρέντυ της, τὸ κρεβάτι τοῦ εἶναι ἄδειο. Θεέ μου, τὸ κρεβάτι του θὰ μείνη ἄδειο!
Μπαμπὰ, ἀναστενάξει πάνω στὸ προσκέφαλο.
Κ' ὕστερα πάλι:
Μπαμπὰ! Μπαμπὰ!
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΣΤΑΣ ΔΙΑΤΑΓΑΣ ΣΑΣΣ, λοχαγέ μου, τὸ μεταξωτὸ σκέπασμα τῶν ποδιῶν! λέει ὁ Φακέτε.
Ἡ Τώνη κι' ὁ Φακέτε φτάσανε στὸ νοσοκομεῖο κρατώντας ἕνα ὁμοιοφο πακέτο. Αὐτὸ τὸ πακέτο ἀνοίχτηκε πολλὰς φορὰς στὸ δρόμο, γιατί τὸ 'χαν κακοδεμένο κι' ὕστερα τὸ χαρτὶ ἦταν μικρὸ γιὰ νὰ χωρῆξῃ ἕνα τόσο ὀγκώδες πράμα.
Τώρα και κάμποσες μέρες, ὁ Φρέντυ βόισκεται στὸ νοσοκομεῖο, Τμήμα παθήσεων, δωμάτιο 17 Β.

Εἶναι μιά μικρὴ κάμαρα, ἀρκετὰ στενὴ, με δύο κλίνες μόνο. Ἡ Τώνη δὲ θὰ μπορούσε πραγματικὰ νὰ φανταστῇ πῶς θὰ 'τανε δυνατόν ν' ἀντέξῃ ὁ Φρέντυ να τὸν βάλουνε σὲ μιά ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκεῖνης αἰθουσας ποὺ γογγύωνν καμιά τριανταριά ἀρρωστοὶ συγχρόως και δηλητηριάζουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Εἶναι ἐφραφάνερο πῶς ὁ Φρέντυ δὲ θὰ τὸ ἀνεχόταν. Ἐντὼς πῶς τὸν μετέφεραν ἀμέσως σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ δωμάτιο. Τὸ κρατοῦν γιὰ τὶς πὺδ σοβαρὰς περιπτώσεις και γιὰ τοὺς «ἐννοούμενους» πράμα ποὺ δὲν ἄρχισαν να προσέξῃ ἡ Τώνη. Ὁ ἐπνομαζόμενος Ἐγκερ (Ἰωσήφ), ποὺ κρατᾶ τὸ δεῦτερον κρεβάτι, εἶναι ἕνας «ἐννοούμενος».
Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος, ἄλλωστε. Εἶναι ὑπάλληλος σὲ μιά Ραδιοφωνικὴ Ἐταιρεία κι' ἔνας ἀπὸ τοὺς διευθυντῆς τῆς Ἐταιρίας αὐτῆς τὸ ζήτησε τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸν καθηγητὴ ποὺ διευθύνει τὴν κλινική.
— Ὅλοι οἱ σκύλοι μιά γενιά, ἔρετε βεβαίως ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ). Καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐγκαταστήσανε,

γιὰ νὰ περιορισθοῦν τὴν ἀθρόιτιδά του στὸ μικρὸ δωμάτιο 17 Β, ὁποῦ ἔγινε ὁ γείτονας τῆς κλίνης τοῦ Φρέντυ.
— Μίλησα στὸν Καθηγητὴ κι' ἀναγνώρισε κι' ὁ ἴδιος μαζί μου πῶς δὲν ἦταν δυνατό νὰ βάλουνε τὸν πατέρα σας εἰς τὴν μεγάλη αἴθουσα. Αὐτὸ θὰ τὸν τάραιζε πολὺ, ἐξήγησε ὁ δόκτορας Χόνιγερ ποὺ ἔρχεται να δεῖ τὸν Φρέντυ κάθε μέρα, ἂν και, ὁ ἴδιος δὲν ἐπιτρέπεται να τὸν κοιτάξῃ ἐδῶ. Μετὰ τὴν κοῦρα τοῦ Φρέντυ ἀσχολεῖται τώρα ἕνας γνωστὸς καθηγητῆς, διὸ ἀρχιαιροὶ και πέντε ἐσωτερικοὶ. Φυσικὰ, λέει μετὰ τὸ νοῦ τῆς ἡ Τώνη, ὁ Φρέντυ εἶναι ἕνας «ἐννοούμενος» κι' αὐτὸς, διαφορὰς και δὲ θὰ 'χε τὸ δικαίωμα να βόισκεται σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ και τόσο ἥσυχο δωμάτιο.
Κοιτᾶει τὴ γορτζα κοῦβέρτα ποὺ εἶναι ἀπλωμένη πάνω στὸ κρεβάτι, μ' ἕνα κομμάτι ἄσπρο σεντόνι στὴν κάτω μεριά. Αὐτὴ τὴν κοῦβέρτα, ἐκεῖνη, ἡ Τώνη, ὡ δὲν μπορεί νὰ ὑποφέρει τὴ θέα της. Τὴν κάνει νὰ ὑποφέρει, σωματικὰ σχεδόν, ὅταν σέ-

φτεται πῶς τὰ χεῖρα τοῦ Φρέντυ θὰ πρέπει ν' ἀναπνεύονται πάνω σ' αὐτὴ τὴν κοῦβέρτα. Ἐτσι, ἀποφάσισε να τοῦ φέρῃ ἐδῶ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ σκέπασμα τῶν ποδιῶν, ποὺ εἶχε στὸ σπίτι και τώρα, ὁ Φακέτε, ἀπλώνει μ' ἔρωτεμένο χεῖρι, τὸ ὁμοιοφο μεταξωτὸ σκέπασμα πάνω εἰς τὴν κλινὴν τοῦ Φρέντυ. Ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ) τὸ κοιτάζει μ' ἕνα βλέμμα γιομάτο θαυμασμό. Τ' ὄνομά του γομμένο σὲ μιά μικρὴ πινακίδα ποὺ κρέμεται στὸ πάνω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ του. Κάθε κρεβάτι ἔχει τὴν πινακίδα του μετ' ὄνομα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐτσι ἔμαθε ἡ Τώνη πῶς ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ) λέγεται Ἰωσήφ Ἐγκερ.
— Διάβολε, τί ὄραιο κοῦβέρ - πιέ! θαυμάζει ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ) ὁ Φρέντυ, ὡ, δὲν προσέχει τίποτα αὐτὸς, ἀνέθηκε πολὺ. Τότταις ἐξημῆρας 1942 Τούτες δῶ τῆς τελευταίας μέρες, ὁ πυρετὸς του ἀνέθηκε πολὺ. Δὲν κάνει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ σαρωτᾶ στὸ κρεβάτι του, διγχεῖται ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ) στὴν Τώνη. Μὰ σήμερα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικῶς. Ὁ πυρετὸς ἔπεσε. Ὁ Φρέντυ εἶναι ἀκί-

λοχαγὸς κομμάτια κι' οὔτε τὸ πρόσθεσε καν τὸ μεταξωτὸ σκέπασμα, μήτε και τὸν πιστό του τὸ Φακέτε. Εἶναι ζήτημα ἂν ἕνα ἐλαφρότατο τρεμούλιασμα ἐνόχλησῃ τάραιζε τὰ χαρκακτηριστικὰ τοῦ Φρέντυ, ὅταν, τὸ χαρτὶ οὔ περιτυλίγματος ἔκανε κάποιο δυσάρεστο θόρυβο. Ἡ Τώνη μένει μόνη της με τοὺς δύο ἄντρες Ὁ Ἐγκερ (Ἰωσήφ) δὲ δέχεται συχνὰ ἐπισκέψεις. Ἄνε τώρα τρεῖς ἐβδομάδες ποὺ βόισκεται ἐδῶ. Κ' ἄλλωστε, ὅπως τὸ ἐξηγεῖ κι' ὁ ἴδιος, οἱ φίλοι του κι' οἱ γνωστοὶ του δὲν τὸ βόισκουνε πιά πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ Τώνη, στὴν ἀρχὴ ἔνωθε ἕνα φοβερὸ φόβο σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ἀδελφές ἔχουν αὐστηρὰ πρόσωπα μὰ πρέπει να τοὺς ζιμλὰ ὅσο γίνεται πρὸς εὐγένεια, γιατί ὁ Φρέντυ βόισκεται στὸ ἔλεος τῆς διαθέσεώς της. Κ' ἡ μισοθυμία ποὺ βασιλεύει στοὺς διαδρόμους ἀρρωσταίνει τὴν Τώνη. Εἶναι μιά παύση μισοθυμίας, αἰθέρας σίγουρα, ἡ ἰσοδοφρομια. Ἡ θέα τῶν ἀρρωστων, ποὺ κάνουν τὰ πρώτα δοκιμαστικὰ βήματά τους στοὺς διαδρόμους τῆς φοβῆς, φοροῦν ὅλοι τους μακρῶς οἰωτῶδες νυχτικῶς (εἶναι ἡ στολή τοῦ νοσοκομείου) ποὺ τῆς σφίγγουν στὴ μέση του με μιά χαλαρὴ ζώνη.
(συνεχίζεται)

(συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)
έπειγουσας ανάγκας των ιδικών των
οικογενειών ελάχιστα συμβάλλουν
και πολλάκις καθόλου εις την συν-
τήρησιν τῶ νγεννητόρων των, δὲν
εἶναι δὲ σπάνια αἱ περιπτώσεις ποὺ
νιοὶ εὐχονται θεῖαν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ
τὸ βάρος τούτων.

Αὐτὴ δυστυχῶς εἶναι ἡ κατάστα-
σις τοῦ γέροντος τῆς υπαίθρου, πο-
σάκις κατὰ τὴν ἐπίσκοψιν μὲς εἰς
τὰ χωρία τῆς πατρὶδος μας δὲν ἀν-
τικρούσαμεν τὸ φρικτὸ δοῦμα τοῦ γέ-
ροντος αὐτοῦ.

Πόσες φορὲς δὲν διερωτήθημεν
διατὶ αὐτὴ ἡ κατάσταση εἰς τὴν ὑ-
παίθρον μας;

Ὅταν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ
συνταξιοδοτοῦνται ἀπὸ δύο ἢ τρία
ταμεῖα ἢ καὶ τέσσαρα ὅπως συμβαί-
νει με βουλευτὴν τοῦ νομοῦ μας,
διατὶ τὸ κράτος νὰ μὴ λάβῃ μέτρα
καὶ διὰ τὸν γέροντα τῆς υπαίθρου,
ἀλλὰ νὰ τὸν ἔξῃ ἐγκαταλελειμμένον,
κυριολεκτικὰ πεταγμένον εἰς τὸν
δρόμον.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἔρχεται τὸ
ἐρώτημα ποῖος πταίει διὰ τὴν κατά-
στασιν αὐτὴν; Ποῖος λοιπὸν πταίει;
Οἱ παῖστα εἶναι πολλοί.

Πταίουν 1) οἱ ἴδιοι διότι δὲν ἐ-
φρόντισαν νὰ κουράσωσιν τὸν ἑαυτῶν
τὸν νὰ σκεφθῶν ὅπως πρὸ 35 ἐτῶν
οἱ ἐργάται τῶν πόλεων, τί θὰ γίνουιν
κατὰ τὸ γῆρας τῶν, ὅταν θὰ εὐρε-
θοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διανείμουν
τὰ ὑπάρχοντά των εἰς τὰ τέκνα των
καὶ ν' ἀπαιτήσωσιν ὅπως ἀπήτησεν
ὁ ἐργάτης τῶν πόλεων τὴν ἴσῃν
πρὸς αὐτὸν μεταχείρισιν. Εἶχον 35
ὀλόκληρο ἔτη ποὺ ὁ ἐργάτης εἶχε ζῆ-
τήσει καὶ ἐπέτυχεν τὴν ἀσφάλειάν
του καὶ θὰ ἔπρεπε παραδειγματιζό-
μενοι νὰ ζητήσωσιν ἴσην μεταχείρι-
σιν.

2) Πταίουν οἱ κατὰ τύπους κοι-
νωνικοὶ παράγοντες οἱ ὅποιοι ἀφ'
οὗ ἐξησφάλισαν κατὰ κῆλον τρόπον
μῖαν παροχὴν παροχὴν προνο-
μακῆς ἀδείας αὐτοκινήτου, ἐργοστα-
σίου, ταξιοποιήσεως νιῶν ἢ θυγα-
τέρων, συντάξεως κλπ. ἠδιαφόρησαν
καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τοὺς ἀμοίρους
συγχωριανοὺς των, πολλάκις μάλι-
στα εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀντέδρασαν με
πεῖσμα εἰς ὅσους εἶχον ἢ ἔχουν τὴν
ἐπιθυμίαν νὰ ὑψώσωσιν τὴν φωνὴν
των διὰ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν
ἀδικουμένων.

3) Πταίουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι δὲν
ἐμπέτουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν

ἀνωτέρω κοινωνικῶν παραγόντων ὡς
μὴ τυχόντες οὐδενὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω
ὀφελημάτων καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα
θὰ περιέλθουν καὶ οἱ ἴδιοι εἰς τὴν
αὐτὴν με τῶν ἴδων γερόντων μοῖραν,
δὲν ἔλαβον οὐδὲ λαμβάνουν ὅμως οὐ-
δεμίαν πρωτοβουλίαν καὶ πολλάκις
ἀντιδρῶν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀνωτέρω
παράγοντες ἀπὸ ὑπερβολικῶς ὑπερ-
βολικὴν ἀφέλειαν.

4) Πταίει ὁ τύπος τῶν ἐπαρχίων,
ὁ ὅποιοι δὲν καθοδηγεῖ τὸν λαὸν τῆς
ὑπαίθρου εἰς τὴν διεκδίκησιν τῆς ἴ-
σης μεταχειρίσεως με τοὺς τῆς πό-
λεως Ἕλληνας πολίτας.

Πταίουν οἱ βουλευταὶ τῆς υπαί-
θρου ὅσοι τοῖς ἐδόθη ὁ καιρὸς κατὰ
τὸ διάστημα τῆς θητείας των ὑπὸ
ἐπιτροπεύσαν γενικωτέρας περιστά-
σεις νὰ προβάλλουν καὶ νὰ πραγ-
ματοποιήσωσιν, τὴν συνταξιοδότησιν.

Τέλος πταίωμεν ὅλοι γενικῶς ὅσοι
προερχόμενοι ἀπὸ οικογενεῖας ἐπαρ-
χιῶν, γεωργικῶν, διότι ἔτυχεν νὰ μᾶς
βοηθήσῃ ἡ τύχη νὰ ἐξέλθωμεν, κατὰ
ἄνοιον τρόπον, ἀπὸ τὴν κατηγορίαν
αὐτὴν τῶν ἀδικημένων Ἑλλήνων ἀ-
διαφοροῦντες πολλάκις διὰ τὴν μοί-
ραν τῶν γεννητόρων μας, τῶν ἀδελ-
φῶν μας, τῶν συγγενῶν μας, τῶν
συγχωριανῶν μας.

Μὲ τὸ ἀνατέλλον λοιπὸν νέον ἔ-
τος τοῦ 1960 ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς
ὑπαίθρου, ὅλοι οἱ Χαλκιδικεῖς, πρω-
τίστως οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀμέσως καὶ
με τὴν καθοδήγησιν τῶν τοπικῶν
παραγόντων, τοῦ τύπου τῆς υπαί-
θρου, τῶν βουλευτῶν, ἄς θέσωμεν
ὡς σκοπὸν μᾶς τὴν ὀπωδότησιν ἐπέ-
κτασιν τῆς ἀσφαλείας τοῦ γῆρατος
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν υπαίθρον.

Δὲν χωρεῖ οὐδεμίαν δικαιολογίαν,
ζητήματα ὑπάρχουν, ἄς μὴ προβάλλ-
λεται ἡ δικαιολογία ποὺ θὰ εὐρεθοῦν
τὰ χρήματα.

Ὅπως πρὸ 35 ἐτῶν εὐρέθησαν
τολμηροὶ ἄνθρωποι καὶ ἐξεύρων τὰ
χρήματα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν σῆ-
μερον συνταξιοδοτούμενων σὲ σημεί-
ον ποὺ νὰ ὑπάρχουν τάξεις, τὰ τα-
μεῖα τῶν ὁποίων νὰ μὴ περιορίζων-
ται εἰς ἓνα ἢ δύο, ἀλλὰ νὰ φθάνουν
τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ σήμερον εἶ-
ναι δυνατὸν νὰ ἐξευρεθοῦν τὰ χρή-
ματα καὶ διὰ τὸν ἀδικημένον Ἕλ-
ληνα, τὸν Ἕλληνα γεωργόν.

Ἔχομεν πείραν 35 ἐτῶν, με τὴν
πεῖραν αὐτὴν ἄς προχωρήσωμεν εὐ-
θαρῶς.

I. ΚΩΝΣΤΑΣ
Ἄντ)οχος Πεξικου ἑ. ἀ.
Πρώην βουλευτὴς Χαλκιδικῆς

Ὁ Θεόφραστος τὴν ὀνομάζει Ἰ-
ξία, Στελις καὶ Ἐφέρα, ἐνῶ οὐδε-
μίαν σχέσηιν ἔχει ἡ Ἰξία τοῦ Διοκου
εἶδη, ἡ ὅποια κατὰ πάσαν πιθανό-
τηταν θὰ πρόπη νὰ εἶναι τὰ φυτὰ
Καρλινία ἢ Κομμεσφόρος, καὶ καρ-
πάθιον τὸ Κορυμβανθές, ἀμφότερα
ἀκανθόφυλλα τῆς οικογενείας τῶν
Συνθέτων. Ὁ προαναφερθεὶς συγ-
γραφεὺς Θεόφραστος ἀναφέρει καὶ
Ἰξίαν ἐν Κρήτῃ, ἡ ὅποια ὅμως εἶ-
ναι ἕτερον εἶδος φυτοῦ γνωστὸν εἰς
τοὺς σημερινοὺς βοτανολόγους ὡς Ἀ-
στράγαλος ὁ Στενόφυλλος, φυτὸν
καὶ τοῦτον ἀκανθόφυλλον τῆς οικο-
γενείας ἐπίσης τῶν Συνθέτων.

Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει χωρικός
τῆς ὀρεινῆς Χαλκιδικῆς ποὺ νὰ μὴν
γνωρίζῃ τὴν Ἰξίαν καθ' ὅτι ὅλοι εἰς
παιδικὴν ἡλικίαν κατασκεύασαν τὰς
γνωστὰς ἰξόβεργας, ἀπὸ τοὺς κτρι-
νοὺς βλενούχους καρποὺς τοῦ φυτοῦ

ἑπὶ τὸν ἄκρον ὀφθαλμὸν καὶ 2 κωνί-
δου Ἰξίαν ἑπὶ τὸν ὄφθαλμον καὶ 2 κωνί-
δου Ἰξίαν ἐπὶ τὸν ὄφθαλμον νὰ ἀ-
ποστραφῇ τὸ θαυματουργὸν Γκί.
Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῶν βαρβάρων
Κελτῶν — ὡς τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ
Ἕλληνες Ἱστορικοὶ — παρέλαβον
οἱ μοντερινίζοντες ἀλλὰ καὶ πιθηκί-
ζοντες νεοἝλληνες τῶν μεγαλοπό-
λεων καὶ οὕτω βλέπομεν τὰς ἐσοτὰς
τῶν Χριστογενῶν καὶ Νέου ἔτους
τερᾶστια ποσὰ κλάδων Ἰξίας νὰ πο-
λῶνται εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν
καὶ Θεσσαλονίκης.

Σήμερον εἰς διάφορα μέρη τῆς
Ἑλλάδος χρησιμοποιεῖται τὸ ἀφῆψ-
μα τῆς Ἰξίας — ὡς καὶ ὑπὸ ἄλληλ-
μορῆν — ἐναντίον τῶν ρευματι-
σμῶν, τῆς πύσεως, τοῦ κοκκίτου
κλπ. Ταῦτα ὅμως δύναται νὰ χρησι-
μοποιήνται μόνον κατόπιν ἰατρικῆς
γωματεύσεως.

ΠΑΥΛΟΣ ΧΑΡΙΣΤΟΣ
Ταξιάρχης

ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ

Μία ἐξαιρετικὰ μελετημένη Χρι-
στογεννιατικὴ γιορτὴ στὰ Δημοτικά
Σχολεῖα Πολυγύρου ἀπλώσει σὺς ψυ-
χὰς μας εὐφροσύνην καὶ ἀποκαθάρσι-
ν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴς δηλητηριασμέ-
νης μας αἰσθησεῖς ἀπ' τὴς τοξίνες
τῆς δύσκολης ζωῆς.

Τὴν προπαραμονὴν καὶ ἀκριβῶς
στὴς 5 30' γέμισε ἡ καλοστολισμένη
αἴθουσα τῶν Δ. Σχολείων Πολυγύ-
ρου ἀπὸ τὸν καλεσμένον κόσμο. Μπρο-
στὰ, μπροστὰ οἱ ἐπίσημοι δύνανται
ἀνάλογο τόνον τῆς ἐπισημότητος ποὺ
θέλει ἡ γιορτὴ αὐτὴ. Ἦταν ἐκεῖ νὰ
ἐυλόγησῃ τὰ παιδάκια ὁ Πανοσιολο-
γίστατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλι-
νίκος, ὁ κ. Δήμαρχος, ὁ κ. Ἐπιθεω-
ρητὴς Δημ. Σχολείων Χαλκιδικῆς
καὶ πολλοὶ προϊστάμενοι ὑπηρεσιῶν.

Τὸ πρόγραμμα καλλιβαλμένο καὶ
ἀριστα μελετημένο ἀπὸ μέρος τῶν
παιδιῶν, ἐκτελέσθηκε ἔτσι ὥραϊα,
ποὺ φορὲς, φορὲς ἐπίστευε κανεὶς,
πὺς βρισκεται μπρὸς σὲ εἰδικευμέ-
νους ἠθοποιούς.

Μὲ τὴν γιορτὴ αὐτὴ ἐξήλανε καὶ
τὰ παιδιὰ καὶ ὁ κόσμος ὅλος στιγμὴς
γαληνεμένης εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.
Γιατὶ εἶναι πάντα μιὰ πηγὴ χαρᾶς
καὶ εὐτυχίας τὸ παιδί σὲ κάθε ἐκ-
δήλωσή του.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς γιορτῆς ἐ-
ξόδευσε πολλὴ ψυχὴ τὸ διδακτικὸ προ-
σωπικὸ καὶ κόπο ἀφθονο.

Ἀξίζει νὰ τοὺς συγχαροῦμε καὶ
νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμε τοὺς παιδα-
γωγοὺς αὐτοὺς, ποὺ μ' ἔλην τὴν κό-
πωση γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐπιπό-
νου διδακτικοῦ ἔργου τους βρισκοῦν
καὶ τὸν ἀπαράιτητο χρόνον γιὰ νὰ
μᾶς φανερώσωσιν τέτοια θαύματα.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἐνόθησαν με τὸ μυστήριον τοῦ
γάμου ὁ Γιάννης Τσώνας καὶ ἡ Κα-
τίνα Μπύρου στὴς 13 τοῦ Δεκεμβρίου.

Καὶ ὁ Γιάννης Στέφανος καὶ ἡ
Πολυξένη Παπαγιάννη στὴς 27 τοῦ
ἴδιου. Εὐχήμαστε νὰ εἶναι ἡ ζωὴ
τους τρισευτυχισμένη.

«Τὰ Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς»

Στὰν Γιάννη Τσώνα καὶ τὴν Κα-
τίνα Μπύρου ποὺ ἐνόθησαν με γάμο
στὴς 13 τοῦ Δεκεμβρίου εὐμόμαστε
ὅλα τὰ καλά.

Γιάννης καὶ Κατίνα Κυριαφίην
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
Μαιευτὴρ - Γυναικολόγος
Ἐγγατίας 148
Ἀρ. τηλ. 72 - 605

ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΡΟΣ Ν.Ι. ΣΟΥΛΤΟΓΙΑΝΝΗ - ΚΛ. Ν. ΚΛΕΑΝΘΙΔΗ
ΙΑΤΡΩΝ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΩΝ - ΡΑΔΙΟΛΟΓΩΝ
Ὄδος Ἐγγατίας 74
(Ἐναντι Παναγίας Χαλκῶν)
Τηλ. 21.872 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ

ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΙΟΝ. — Σήμερον
εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ταξιαρ-
χῶν τοῦ χωρίου μας καὶ εἰς ἀτμό-
σφαιραν βρῖθουσαν συγχρητικῶν ἔθ-
νικων ἐκδηλώσεων ἔλαβε χώραν
πάνδημον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύ-
σεως τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων τῶν
Σωμάτων Ἀσφαλείας ἀξιωματικῶν,
ὑπαξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν κατὰ τὸ
ἐγκληματικὸν κομμουνιστικὸν κίνημα
τοῦ Δεκεμβρίου 1944 ὡς καὶ τῶν του-
ούτων κατοχῆς καὶ συμμοριτοπολέ-
μου.

Τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐψάλ-
λεν ὁ αἰδεσιμωτάτος - μουσικολογί-
ατος οἰκονόμος Παπαστέριος Πα-
παστάσιος ἐνῶ οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ
ἤχουν πενθίμως.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Πρόε-
δρος τῆς Κοινότητος μετὰ τῶν Κοιν.
Συμβούλων, ὁ ἑφεδρος ὑπολοχαγὸς
Λ.Ο.Κ. Οἶκον. Ἐφορος Ἀρναίας
κ. Γ. Ι. Παπανικολάου, τὸ δημοτι-
κὸν σχολεῖον μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δι-
δακτικὸν προσωπικόν, οἱ συγγενεῖς
τῶν θυμάτων τῆς κομμουνιστικῆς θη-
ριωδίας καὶ πλήθος κόσμου.

Ὁ ἑφεδρος ὑπολοχαγὸς Λ.Ο.Κ.
Οἶκον. Ἐφορος Ἀρναίας κ. Γ. Ι.
Παπανικολάου εἰς ἐκφωνηθέντα συγ-
κινητικὸν ἀλλὰ καὶ δομῶν λόγον του
ἐτόνισεν ὅτι «παρὰ τὴν δύσκολον θέ-
σιν εἰς ἣν εὐρέθησαν τότε τὰ Σώ-
ματα Ἀσφαλείας (Ἑλληνικὴ Βασι-
λικὴ Χωροφυλακὴ καὶ Ἀστυνομία
Πόλεων) ὡς μεμονωτοῦντα εἰς ἔμ-
ψυχον καὶ ἄψυχον ὄντικόν, ἡ ἀκλό-
νητος πίστις πρὸς τὰ ἰδανικά τῆς
ἐλευθερίας κατίσχυσε τῶν δυνάμεων
το ὑσώτους καὶ τῆς κτηνώδους βίας
καὶ κυριολεκτικῶς ἐσάρωσε τὰ στήθη
τῶν βαρβάρων εἰσβολέων κομμουνι-
στῶν.»

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Οἶκον. Ἐφορος
Ἀρναίας εἶπεν ὅτι εἰς ἣν περιπτῶ-
σιν ἐπεκράτει τὸ ἀνοσιούργημα τοῦ
Δεκεμβρίου 1944 ἡ Ἑλλάς σήμερον

θὰ ἔξῃ τὴν φρίκην καὶ τοὺς ἐπιλά-
τας τῶν ὑποδοῦλων λαῶν - θυμάτων
τοῦ ἐρυθρομόρφου κομμουνιστικοῦ
τέρατος.»

Περαιτέρω ὁ ἀνωτέρω ὁμιλητὴς ὑ-
πεγράμμισεν ὅτι «ὀλόκληρος ὁ Ἑλ-
ληνικὸς λαὸς γνωρίζει καλῶς τὰς ὑ-
πούλους καὶ ἀνηθήκους μεθόδους,
τὰς ὁποίας μετέρχεται ὁ διεθνὴς
κομμουνισμὸς προκειμένου νὰ ἐπιβά-
λῃ εἰς τοὺς λαοὺς τὸ στυγνὸν καὶ
ὀνελέτητον καθεστὸς τῆς βίας καὶ τῆς
τυραννίας. Καὶ ροειδοποιεῖ ῥητῶς
τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα καὶ τὰ μί-
σθαρα ἐγκληματικὰ ὄργανά του ὅτι
ἡ μικρὴ ἀλλὰ γενναία χώρα μας δὲν
πρόκειται ποτέ με ποτέ νὰ γίνῃ τσι-
φλίκι των.»

Ἐὰν δὲ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ
τὸ ἐγκληματικὸν προεξίκτημα τοῦ
Δεκεμβρίου 1944 ὑπόσχεται ὅτι θὰ
μυηθῇ τοὺς ἦρωας τοῦ Μακεδονιανῆν
Κατοχῆς καὶ συμμοριτοπολέμου, ὅ-
τινες διὰ τῆς εὐψυχίας, γενναιότη-
τος, αὐτοθυσίας καὶ πίστεως των
πρὸς τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας
συντέτριψαν τὰς ἐπιβουλευθείσας αὐ-
τὴν σκοτεινὰς κομμουνιστικὰς δυνά-
μεις ἀγωνισθέντες πρὸς τοῦτο μέ-
γχις ἐσχάτων ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τοῦ
Ἐθνοῦς.»

Τὸν λόγον τοῦ Οἶκον. Ἐφορος κ.
Γ. Ι. Παπανικολάου ἐκάλυψαν χει-
ροκροτήματα καὶ φωναὶ ἀποδοκιμα-
σίας κατὰ τῶν προδοτῶν εἰσβολέων
κομμουνιστῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου οἱ
ἐπίσημοι καὶ πλήθος κόσμου μετέ-
βησαν εἰς τὸ κοινοτικὸν κατᾶστημα,
ἐνθα ἐγένετο παρὸ τοῦ Προέδρου
τῆς Κοινότητος δεξίωσις καὶ ἐν συ-
νεχείᾳ συνετάγη ψήφισμα ἀποδοκι-
μασίας τῶν συγγερόν, φοικαλέων
καὶ κανιβαλιστικῶν ἐγκλημάτων
τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας, ὅπερ
ἀπεστάλη εἰς τὸν Μακεδονικὸν τύπον
πρὸς δημοσίευσιν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΡΙΣΤΟΝ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ
ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΜΕΓ. ΑΔΕΕΑΝΔΡΟΥ 49 — ΤΗΛΕΦ. 21-29
ΣΤΕΦΑΝΑ, ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ, ΝΥΦΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ - ΠΑΙΔΙΚΑ. ΟΛΑ ΜΕ ΓΟΤΣΤΟ
ΣΕ ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ
Σ. ΠΕΤΑΡΟΥΔΑΣ - Ε. ΜΕΜΜΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡ. ΚΕΛΕΣΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ 21
ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΥΛΕΙΑΣ ΟΔΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 21 — ΤΗΛ. 72-051
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΥΛΕΙΑΙ
Οικοδομήσιμοι παντός είδους Εύρώπης και ἐγχώριοι
ΑΓΡΟΕΥΛΕΙΑΙ
Καστανιάς, Φλαμουριάς, Καρυδιάς, Ξυμᾶς, Σκλήθρου,
Πλατάνου, Καραγασιού, Λεύκης κλπ.
ΣΤΥΛΟΙ
Διὰ τηλεφωνικὰς καὶ ἠλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις
— Πελεκητὲς Καστανιᾶς (εἰς ποικίλιαν Ἁγίου Ὁρους)
— Καστανιᾶς Βαρελοποιίας
— Πασσάλους Καστανιᾶς (Καπρούλια ἐν γένει)
— Ξυλοστῆφανα
— Καροξυλεῖς κλπ.

ή μηχανή της εποχής και ακόμα θα μπορούσε να είναι μηχανή γ' αλλάξη την άγρια τούτη δύναμη σε πλούσια και άγρια ζωή, αν δδηγήσει προς τον κάμπο της Ορμούλιας τα χαλινάγωνα μένα πια νερά του ποταμού.

Στήν ίδια θέση έπαθε κι' άλλη ντροπή ο αντίπασος Χαβορίας. Στήθηκε εκεί στο δρόμο Σιθωνίας ένα γεφύρι στοιχειωμένο όχι με αιμα ανθρώπινο, με αριθμούς μονάχα. Με νόμους και υπολογισμούς της τεχνικής υπηρέσιας του ανθρώπου της

αδιάφορη για τους άφροους της λύσσης του Χαβορία.

Να τέτοια κάμνει ο άνθρωπος. Έργα καλά, νερά κι' απέθατα και έμορφαίνει τη ζωή του σαν θελήσει. Πότε λοιπόν θα θέλη ο άνθρωπος μόνο έργα καλά; Να έδω είναι το ζήτημα. Έως μια μέρα να θελήσει, ή να υποχρεωθεί κι' αυτός σαν το Χαβορία να γίνει αγαθός, να υποχρεωθεί απ' την ανάγκη, τη ντροπή και την αλήθεια.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΑΚΟΜΑ ΔΗΜΟΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Ξέρουμε κάτι κουτσοχώρια σε άλλους χώρους της Ελλάδος, που είναι δήμοι και πορεύονται ωραία. Γιατί ή Κασσάνδρα μας, που δεν είναι κουτσοχώρι δεν έγινε ακόμα Δήμος. Έχει μια πλούσια ιστορία Έλληνική ή Κασσάνδρα, που θα την ζήλευαν και πιο μεγάλες πόλεις απ' αυτήν. Έδωσε δόξα στην Ελλάδα και αιμα άφροον σε κείνη την ανάσταση του 21. Κι' άργότερα και πιο νορδες έδωσε δείγματα τρανής παλληγιαριάς και έδωσε την ύπαρξη της με γεγονότα σοβαρά κι' απόλυτα σημαντικά. Όμως και έξω από την ιστορία, που είναι λόγος σοβαρός να τιμηθί όπως πρέπει, έχει και άλλους λόγους για να είναι Δήμος ή Κασσάνδρα. Είναι το κέντρο της ζωής

σε όλην την χερσόνησο — Τώρα είναι νησί — δίνει όρη και κίνηση οι οικονομική σε 15 ελόκληρα χωριά. Αιτή είναι το κέντρο κι' ή άφρηρία για κάθε τι που γίνεται σε όλο το νησί, άς ποίμε.

Πρέπει λοιπόν το Κοινοτικό Συμβούλιο, που διαθέτει ανθρώπους τόσο εκλεκτούς να ξεκινήσει για τις κεντρικές ενέργειες, προς όλες τις κατευθύνσεις για να πετύχει την προαγωγή της Κοινότητος σε Δήμο. Ούτε όρα καθυστέρηση. Σε κάθε κίνηση τους για τη μάχη αυτή θα έζη με το Σύνδεσμο των Δήμων και Κοινοτήτων, συμπαραστάτες όλους τους Χαλκιδικιώτες. Γιατί πρέπει να ξέρη ή Κασσάνδρα, πως είναι ο ίδιος μας αγαπητή

ΟΙ ΡΕΤΣΙΝΑΔΕΣ

Είναι μια τάξη συμπαθητική οι ρετσίναδες, που μαζεύουν το ρετσίνο στη Σιθωνία και την Κασσάνδρα.

Κι' είναι κάπου τρακόσια άτομα που έχουν κι' αυτοί τον συνεταιρισμό τους. Δουλειά του είναι ή είδικευση στο μάξιμα του ρετσίνο χωρίς να καταστρέφεται το πεύκο, που το βγάξει. Γεμίζουν κάθε χρόνο τα τενεκεδάκια και ύστερα απ' αυτά ντε πόζια μεγάλα και κουβαλιέται το ρετσίνο στον έμπορο με άμοιβή, κατά τη συμφωνία. Φέτος είχε τιμή και λη και πήρα μια άναπνοή οι ρετσίναδες. Όλα όμως τα περασμένα χρόνια ζούσανε τη ζωή του μάρτυρα, για να συντηρηθί μόνο και μόνο ή επαγγελματική ειδήρεσή τους.

Ός τόσο θα μπορούσαν μια χαρά οι ρετσίναδες να φιιάξουν τη ζωή τους πιο καλή και να ρυθμίζουν τις τιμές του ρετσίνο οι ίδιοι, αν βάζανε τα δυνατά τους να σφίξουνε στον σύλλογό τους έναν σκοπό για προκοπή αληθινή. Έχει μεγάλη αξία ή παραγωγή του τότε μόνο όταν μπορεί ο ίδιος σαν συνεταιρισμός να κάνουν έπεξεργασία. Βγαίνουν απ' το ρετσίνο ένα σωρό παράγωγα πολύτιμα. Αιτά είναι άκριβός, που, αν μπορούσαν μόνοι τους να βιομηχανοποιήσουν, θα άλλαζονε και τη δική τους την οικονομία και της περιοχής τους την άκίνητη ζωή. Παλιότερα είχε στη Χροόσω εργοστάσιο καταργασίας ρετσίνο. Αυτό το είχε ένα άτομο κι' έκανε τη δουλειά του. Αιτό που είναι τρακόσιοι, γιατί δεν μπορούν να βιομηχανοποιήσουν το ρετσίνο, να βγάλουν τα παράγωγα του και να τα διαθέσουν με την

τυποποιημένη τους μορφή στην αγορά;

Τρακόσιοι άνθρωποι! Τεράσιο κεφάλαιο εργασίας κι' είδος παραγωγής με ζήτηση καθημερινή. Η Τράπεζα πιστώνει στη στιγμή με ύσα είναι άπαράτητα κεφάλαια τέτοιες δουλειές. Γιατί λοιπόν οι ρετσίναδες δεν προχωρούν με θάρρος στην άξιοποίηση αυτή της εργασίας τους. Έχουνε Συνεταιρισμό. Για ποιά δουλειά τον έχουνε τον συνεταιρισμό αν δεν έχει μοναδικόν σκοπό την άριστη διάθεση και προβολή του ρετσίνο; Πρέπει άμέσως να συγκεντρωθούν σε μια συνέλευση πραγματική και να όρηψουν σύσσομο για την πραγματοποίηση ενός εργοστασίου καταργασίας του ρετσίνο. Συμπαραστάτες θάβρουν όλους τους Χαλκιδικιώτες μια και το έργο τους θα δώσει τόνο και παράδες στη Χαλκιδική. κεφάλαια, όπως είπαμε, θα δώσει όσα θέλουν ή Τράπεζα.

Άς προχωρήσουν γρήγορα στο έργο. Πρώτη δουλειά να βρουν λιμάνι, άφου οι άνθρωποι, που έχουνε της Χροόσως το λιμάνι ζητούνε μυθικά ποσά για έξαγορά. Έχει ή Κασσάνδρα στις παραλίες της ένα σωρό άγκαλιές τέλειες. Μπορούνε μ' ένα έργο τεχνικό να φιιάξουνε λιμάνι μια χαρά. Άς βρουνε γρήγορα λοιπόν τη θέση κι' άς προχωρήσουν σύντομα στο έργο. Η εποχή μας βιάζεται, πρέπει γοργά να την ακολουθώμε, άλλως μένονε πίσω. Και πίσω δεν σημαίνει μόνο καθυστέρηση. Σημαίνει πείνα και άφανισμός.

ΜΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΕ ΠΟΥ ΔΙΩΧΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΖΩΩΝ

Μια σύμπτωση απλή μās έκανε να δώσουμε την προσοχή μας στο ζήτημα των ασφαλειών, που κάμνει ή Α.Τ.Ε. Για να μάσαστε όμως ειλικρινείς ένα τομέα μόνο εξέτάσαμε γιατί ο' αυτών ώδηγούσε ή περίπτωση.

Έκει στις σκάλες του ύποκαταστήματος της Α.Τ.Ε. Πολυγύρου βρήκαμε έναν φίλο μας παλιόν να κατεβαίνει. «Τί χαμπάρια;» «καλά, μās λείει, πήγα και πήρα μια ασφάλεια του ζώου, που μου ψάφησε». «Πόσο;» «4.200». «Α, μπράβο, αυτό είναι καλό, γιά σου». Η περιέργεια μās έφερε άμέσως στον άρμόδιο ύπαλληλο και κεί έμάθαμε τα σχετικά με τη νάσφάλεια των ζώων. Άσφαλίζει ή Τράπεζα όλα τα ζώα, είτε είναι άγορασμένα με δικά της χρήματα, είτε όχι. Τα ασφάλιστρα, μπρός στο καλό, που γίνεται στην περίπτωση άτυχίας είν' άσήμαντα. Έκείνο που είναι ζωηρά σημαντικό είναι τα χρήματα που παίρνει ο άγρότης με διατυπώσεις σύντρομες, για να αναπληρώσει το χαμένο ζώο.

Δεν ξέρω αν είναι ασφαλισμένα όλα τα ζώα της περιοχής μας, ως τόσο, αν δεν είναι πρέπει ν' ασφαλισθύνε γρήγορα και μάλιστα τώρα χειμώνα καιρός. Μ' ένα ποσόν δσημαντό για ασφάλιστρα έχουμε σίγουρα στα χέρια μας τη νποιαδήποτε τιμή έχει το ζώο μας. Δίνουμε έναν πίνακα έδω που δείχνει τα ασφάλιστρα και τα είδη των ζώων που ασφαλίζονται:

1. ΙΠΠΟΙ χρησιμοποιούμενοι εις γεωργικάς εργασίας και έλαφράς έλξεις (ήλ. 2—12 ετών): α) άθλας μέχρι δρχ. 2.000 άσφαλ. 1,5%, β) άπό 200 μέχρι 5.000 δρχ. 2%, γ) άπό 500 μέχρι 7.000 δρχ. 3%, δ) άπό 700 μέχρι 8.000 δρχ. 3,50%.

2. ΗΜΙΟΝΟΙ χρησιμοποιούμενοι εις γεωργικάς εργασίας και έλαφράς έλξεις (ήλ. 2—15 ετών): α) άξιας μέχρι δρχ. 2.000 άσφαλ. 1,50%, β) άπό 2001 μέχρι 5.000 2%, γ) άπό 5001 μέχρι 7.000 2,50%, δ) άπό 7001 μέχρι 8.000 3%, ε) άπό 8001 μέχρι 9.000 3,50%.

3. ΟΝΟΙ (ήλικίας 2—8 ετών): α) άξιας μέχρι δρχ. 2.000 άσφαλ. 1,50%, β) άπό 2001 μέχρι 3.000 2%.

4. ΒΟΟΕΙΔΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (βόες και άγελάδες με ήμερησίαν άπόδ. γάλακτος μέχρι 4 όκάδων (ήλικίας 2—10 ετών): α) άξιας μέχρι δρχ. 3.000 άσφαλ. 2%, β) άπό 3001 μέχρι 5.000 2,50%.

5. ΑΓΕΛΑΔΕΣ ΜΙΚΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ ή ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ (έγκόριοι ή μιγάδες με άπόδωσιν γάλακτος άπό 5—8 όκ.) (ήλικίας 5—8 ετών): α) άξιας μέχρι δρχ. 7.000 άσφαλ. 3%, β) άπό 7001 μέχρι 8.000 άσφαλ. 3,50%.

6. ΑΓΕΛΑΔΕΣ ΓΑΛΛΟΦΟΡΟΙ: α) έγκόριοι ή μιγάδες με άπόδ. γάλακτος ένω των 8 όκάδων ήλικίας 3—8 ετών α) άξιας μέχρι δρχ. 6.000 άσφαλ. 3,50%, β) άπό 6000 μέχρι 8.000 4,50%, γ) άπό 8.000 μέχρι 9.000 5%.

β) έξενικής προελεύσεως άνεξαρτήτως της άποδόσεως εις γάλα.

7. ΤΑΤΟΙ (ήλικ. 2—5 ετών): α) άξιας μέχρι δρχ. 5.00 άσφαλ. 3%.

8. ΒΟΤΒΑΛΟΙ (ήλ. 2—10 ετών) α) άξιας μέχρι δρχ. 3.000 άσφαλ. 2%, β) άπό 3.000 μέχρι 5.000 3%.

ΓΙΑΤΙ ΑΦΗΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ ΜΑΣ ΝΑ ΕΠΑΙΤΟΥΝ

Είναι γνωστή σε όλους μας ή καταστροφή που έγινε στις σιτοκαλλιέργειες της Καλαμαριάς τη φετεινή χρονιά. Είναι γνωστή ή καταστροφή και στις άρμόδιες ύπηρεσίες.

Τί βγαίνει με τη γνώση αυτή; Βγαίνει Βγαίνει το άπλό και ζωντανό συμπέρασμα, πώ σοί άγρότες, που δεν πήγαν στο άμπάρι τους σπιρσιτάρι θα πεινούσ. Γιατί και πάλι είναι γνωστό, πως μερικά άπό τα χωριά της Καλαμαριάς δεν έχουν άλλες καλλιέργειες εκτός απ' το σιτάρι.

Θά περιμένονε λοιπόν οι άρμόδιοι να ζητιανεύουν το ψωμάκι οι καταστραμένοι γεωργοί μας; Γιατί; Γιατί δεν τους δανείζονε από το σιτάρι που ύπάρχει στις άποθήκες της Ένώσεως;

Είναι στις άποθήκες 910 χιλιάδες κιλά σιτάρι και θάναί εκεί και θά

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΚΟΤΣΙΑΝΟΥ

Ο κ. Στέφανος Κότσανος, τέως Βουλευτής Χαλκιδικής διαβάζει προς όλους τους συμπατριώτας του επί ταις έσοταις των Χριστουγέννων και του Νέου Έτους τας καλύτερας ευχάς του.

ΟΙ ΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Κάθονται εκεί στην άκρη στο χωριό οι άγροτικοί γιατροί με την έπιμονή αληθινού ιεραποστόλου της έπιστήμης. Μακρυνά απ' τον έπιστημονικό τους κύκλο, άποκομμένοι κι' έρημοι χειμώνα καλοκαίρι σε τόπους άπληροίστους για να ύπηρετήσουνε την έπιστήμη και την έπαρχία.

Και το κοινωνικό τους έργο είναι πολλές φορές άνώτερο από την προσφορά της έπιστήμης. Είναι οι δόηγοι και οι σύμβουλοι σε κάθε έκδήλωση κοινωνική μεσ' το χωριό.

Ός τόσο ή πολιτεία τους δίνει άμοιβή για όλα αυτά ένα μισθό μικρότερον σε περιπτώσεις απ' τον μισθό ενός κλητήρα της Τραπέζης.

Τους πήρε στην άρχή με σύμβαση για τους άπόρους μόνο. Τώρα τους φώρησε και τους εύπόρους κι' είναι ή ίδια άμοιβή. Σεχωριστά όμως για τους δικούς μας της Χαλκιδικής είναι ή άμοιβή πιδ χαμηλή από άλλους νομούς. Ένω δηλαδή παίρνουνε οι γιατροί της Πιεργίας 6.000 δραχμάς μισθό, οι δικοί μας παίρνουν 3.500 — 5.000. Γιατί αιτή ή διαφορά; Είναι σωστό να ύπάρχη διαφορά από χώρο σε χώρο; Πώς δεν τα ξεετάζουν τέτοια θέματα οι άρμόδιοι και αφήνουν να δημιουργούνται άδικίες; Η άδικία είναι ή μάνα κάθε δυσφορίας και πρέπει ναχη νεύρα από σπάγγους ο άνθρωπος που τη δέχεται για να μην έπαναστατή.

Είναι ανάγκη να έξομειωθύνε στο μισθό και οι δικοί μας οι γιατροί καθώς επίσης είναι ανάγκη να μελετηθί και το ζήτημα των όδοιπορικών τους. Δεν πρέπει δηλαδή να θεωρούνται τα όδοιπορικά, προσθετές άμοιβές γιατί οι γιατροί έσοδώνουν παραπάνω απ' ότι παίρνουν για όδοιπορικά με τις τακτικές τους έπισκέψεις σταδ χωριά της περιοχής τους.

Είναι ανάγκη να δοθί ή έρεπουσα προσοχή στον άγροτικό γιατρό, γιατί είναι ο μόνος έθελοντής, που πάει να κλειστή στην έπαρχία, όπως την κατένησαν στο τέλος.

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Διδασκαλικός Σύνδεσ. Χαλκιδικής
Άριθ. Πρωτ. 36
Έν Ν. Γωνιά τή 19η-11-59
ΠΡΟΣ
Την άξιότιμον Δ)νσιν της έφημερίδος «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ»

Έρμού 15 Θεσσαλονίκη
Άξιότιμε Κύριε Διευθυντά
Έχω την τιμή να πέμψω Έμιν κατοτέρω έν αντίγράφο τηλεκήνη διαμαρτυρίας των Έκπαιδευτικών Μέσης και Δημοτικής Έκπαίδεσεως Χαλκιδικής και να παρακαλέσω διά την δημοσίευσιν εις την έγκριτον έφημερίδα σας.

Μετά Τιμής
Ο πρόεδρος
Δημήτριος Τρ. Τριανταφύλλου
ΠΟΛΛΑΠΑΟΤΩΝ 20

Έξοχωτάτους Πρόεδρον Κυβεργήσεως, Άντιπρόεδρον Κυβεργήσεως, Πρόεδρον Βουλής, Έπουργόν Παιδείας, Έπουργόν Προεδρίας της Κυβεργήσεως, Οικονομικών, Σνντονισμού, Διοικήσεως Ο.Α.Μ.Ε, Δ.Ο.Ε. Έφημερίδας Καθημερινή, Βήμα, Έλευθερίαν, Άκρόπολιν Έθνικών Κήρυκα, Άπογευματινήν, Άνεξάρτητον Τύπον, Έθνος, Νέα, Έστίαν.

ΑΘΗΝΑΣ
Έκπαιδευτικοί Λειτουργοί Μέσης και Δημοτικής Έκπαίδεσεως Νομού Χαλκιδικής εκφράζον την βα-

θυτάτην πικρίαν των διά παραργώνων και ύποτιμησιν έργων των ως και άνωσιν μεταχειρίσιν έναντι άλλων κλάδων Δημοσίων ύπαλλήλων ίσης άφρηρίας με άποτέλεσμα παραγονισμόν και μείωσιν κοινωνικού κύρους αυτών επί βλάβη Παιδείας και γενικώτερον Έθνους.

Μας βόίσκει ως το βάθος συμφορώνς ή άναμαστ σεμνή διαμαρτυρηση των εκπαιδευτικών μας τούτων.

Είναι καρός αληθινή, αν δεν έχη περάσει κίολας, να δώση ή πολιτεία ολόκληρη την προσοχή της στη δημοσυργική αυτή τάξη των εκπαιδευτικών μας.

Πρέπει να γίνει καθαρώτατα αντιληπτό, πως είν' άδύνατο να έχουμε εκπαιδευτική όρητη και γόνιμη με την πικρα κρεμασμένη στα χείλη του δασκάλου.

Είναι ανάγκη φοβερή να γίνει αντιληπτό, πως ένας τιμημένος δάσκαλος δίνει ψυχή και δύναμη άνώτερη απ' όλες μαζί τις ενέργειες. Πρέπει χωρίς άλλο να πάψη να περνάει για παραξενιά ή σέψη αυτή. Το βάεβαρο βασίλειο της μηχανής, που έχει πάρεσι τα μυαλά της εποχής μας, θα χάση τη γαλαάδα του με τον καιρό και θάβρουν άλλα θάματα για να μās τυρανούν. Όμως ο δάσκαλος δεν έχει εποχή. Έν' ο δημοσυργός σε κάθε εποχή. Πλάθει ψυχές. Δεν χίρει πολιτικοποιέσει. Άς γίνει αυτό αντιληπτό στο βάθος της ψυχής μας.

Στέλνονε ολόθερμες ευχές στους αναγνώστες μας για τον καινούργιο χρόνο.

Και θέλουμε από το βάθος της ψυχής να γίνουν οι εύχές αυτές οι πιο καλοί ύπηρετες τους για την έπιτυχία κάθε ποθητού.

«ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ»